

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskernes Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

DEN JYSKE
IDRÆTSSKOLE
VEJLE

AARSSKRIFT 1948

AARSSKRIFT 1948

UDGIVET AF
DEN JYSKE IDRÆTSSKOLES ELEVFORENING

FREMAD

Kun, hvis en plovs pres får brudt brugt, gammel jord, hvor ifjors sæd stod, kan tiere ny høst spire.

(Poul Sørensen.)

En vis mand skal engang have sagt: Alle mennesker ønsker freden, men kun få vil dens vilkår.

Vi ved kun alt for vel, at han har ret. Af personlig erfaring må vi erkende, at egoisme og magtbegær sidder dybt i den menneskelige natur, og historien fortæller klart nok, hvor vanskeligt det i samfundslivet har været og stadig er at få selvtægten afløst af loven.

Mere end nogen sinde passer ordet vist på vor egen tid, såvel mennesker som nationer imellem, og uhyggelige magtmidler står til rådighed for den stærke og hensynsløse.

Af smertelige selvoplevelser ved vi, hvad anvendelse af de moderne magtmidler bragte os: *Et Europa i ruiner, kaos og åndelig nød.*

Den fred og tryghed, som vi alle længes efter, synes stadig uendelig langt borte. Det er så meget mere nedslående, som vi alle har en sikker følelse af, at freden i dag er mere påkrævet end nogen tid før. Mulighederne for den fuldkomne ødelæggelse er fantastiske, hvorfor det da heller ikke mangler på advarsler om, at såfremt vi styrer ud i en ny krig, kan det meget vel betyde vor kulturs undergang og menneskehedens forfald i armod og barbari.

*

Kun et fåtal af stormagter overlevede den sidste krig. Netop nu ser vi, hvordan disse hver for sig søger at samle de nærmest liggende lande om sig for at vinde styrke til den næste store og måske afgørende kraftprøve.

Også på Vestens demokratier kaldes der til en sådan militær samling. Under de foreliggende forhold er denne samling nødvendig og uundgåelig.

Men stoler vi på våbnenes magt som eneste værn, da vil vi blot før eller siden blive kastet ud i nye ulykker.

For Europas små lande og de af krige forarmede stormagter indebærer denne udvikling den visse død og undergang. Med stadig stærkere vægt fremsættes da også tanken om, at magtens princip i internationale forhold må afløses af frie folks frie beslutning om at leve i samdrægtighed og uden tvang foretage de tilpasninger og give de indrømmelser, som er nødvendige, for at retfærdighed kan komme til at herske nationerne imellem. Dette er baggrunden for talen om et forenet Vesteuropa.

*

Tanken om et forenet Europa viser sig allerede nu vil møde på modstand fra såvel store dele af befolkningerne i de europæiske lande som fra ledende politikere og embedsmænd.

Stærke følelser binder os til netop vort land, og politikeren har århundreders traditioner bag sig, når han søger at varetage sit lands interesser *i modsætning* til andre.

Hele det moderne tekniske, økonomiske og politiske liv har ført med sig, at de europæiske folk har haft rig lejlighed til at lære hinanden at kende gennem de sidste årtier. Det paradoksale er imidlertid, at med det øgede kendskab og med folkenes faktiske afhængighed af hinanden voksede selvtilstrækkelighedens og hadets ånd.

Vanskeligst vil tanken derfor antagelig kunne slå rod i de tidligere store og stærke stater, hvor alle følelser og politiske tanker er forbundet med ideen om statens uafhængighed.

For de små lande ligger det anderledes. De har altid haft størst interesse af at tale fredens og retfærdighedens sag. I dag har de rig lejlighed til at tale samarbejdets og forsoningens sag. Men bag dem må folkenes længsel efter

fred og tryghed føre frem til en stadig klarere forståelse af, at en ny historisk skæbne er over os. Tvunget af nødvendighedens hårde lov må vi finde frem til nye ydre livsformer.

Det nytter ikke, at vi af kærlighed til en bestemt historisk periode i vort folks liv forholder os passive til nutidens krav.

*

Når Europa har været førende på så mange områder, er en af grundene landenes forskelligheder og folkenes mangfoldighed.

Denne mangfoldighed skal bevares. Samlingens mål skal ikke være at skabe en folkeblandingens verdensdel, men tværtimod gennem økonomisk og politisk samvirke at genrejse det forarmede Europas erhvervsliv og derved øge mulighederne for at skabe almen velfærd.

Samtidig aflastet for nationalismens tunge byrder får de mange nationer nye muligheder for udfoldelse af nationalt og folkeligt særpræg. Det er da også uden for al tvivl, at et sådant europæisk samarbejde eller en europæisk union båret frem af folkevilje vil betyde nye store muligheder for de europæiske folk.

Men et så intimt samarbejde vil mere og mere kræve åbne grænser landene imellem, og heri ligger en fare for de små nationer.

*

Med den store ophobning af hjemløse og socialt forarmede mennesker i Sydslesvig er det indlysende, at en åben grænse betyder en øjeblikkelig politisk og folkelig fare for vort land.

Danmarks medvirken til et videregående samarbejde må derfor til forudsætning have opfyldelsen af oktobernotens krav: Sydslesvigs frigørelse fra flygtningene og fra holstensk-tysk formynderskab, så sydslesvigerne nu og i fremtiden frit kan vælge det nationale fællesskab, de ønsker at være medlemmer af.

Dette er en speciel og forhåbentlig forbigående fare for vort land, men der vil også være andre.

Vi kan derfor ikke tidligt nok søge at danne os en klar forestilling om, hvorledes disse nye ydre livsvilkår vil indvirke på vort folks skæbne.

Europa som åbent samarbejdsområde vil kræve den yderste agtpågivenhed over for udnyttelsen af vort eget lands rigdomme og materielle muligheder. Det vil tillige kræve skærpet dygtighed i kappestriden med de langt større og folkerigere nationer, ligesom vi i videnskabelig forskning må stå på højde med de bedste.

Men åbne grænser betyder også lettere kår for kulturudveksling og gensidig åndelig påvirkning.

*

Efter enhver stor krig følger før eller senere en periode, hvor opløsende kræfter driver sit spil og søger at indvirke på de bestående samfundsforhold og de nedarvede traditioner.

Vi ved endnu ikke, under hvilke former disse kræfter denne gang vil komme. Men at der vil skabes saadanne i de af krigen hærgede lande og i de af krigen omflyttede menneskemasser må anses for givet.

Her ligger måske den største fare, som de åbne grænser vil udsætte os for.

Det gælder derfor om, at vi evner indadtil at virkeliggøre et samfund af høj kvalitet, hvor alles evner og kræfter tages i brug for at skabe menneskeværdige kår for alle dets medlemmer. At vi sammen med de øvrige nordiske lande gennem digtning, kunst, videnskab såvel som gennem personligt virke og optræden formår klart og tydeligt at give udtryk for vore nordiske kultur- og åndsværdier i det hele taget. —

Forudsætningen herfor er, at vi selv fastholder og yderligere udvikler disse værdier.

Gennem hjem, skole og kirke må her kaldes på alle i vort folk. Vi må søge virkelig viden om og kendskab til livet,

sådan som det rigt og mangfoldigt udfolder sig i nutidens nord.

Gennem historie og digtning må vi leve os ind i de traditioner, der ligger bag disse ydre ytringsformer. At vi her møder traditioner og værdier, som er fælleseje for hele Europa, gør kun oplevelsen rigere og større.

Lader vi af ligegyldighed eller magelighed hånt om disse vore nedarvede traditioner og folkelige værdier, betyder det åndelig fattigdom og rodløshed, og huset står rede til at modtage hvad som helst.

Forankret i dem får vi evnen til at vælge, hvad der tjener vort folk, og kræfter til at løse de opgaver, som vort slægtled stilles over for, som slægterne før os løste deres.

Skulde vi være ringere end de?

E. Hagelsø.

Hilsen til gamle elever med ønsket om en glædelig jul og et velsignet nytår.

Vojens, i november 1948.

E. Hagelsø.

Saa vide i Verden
vort Folk nu er delt;
hvem Aand og Sprog forbinder,
de skilles dog ej helt.

Kære Børn!

Pasadena 1948.

Tusind Tak for jeres Brev. Det er saa interessant at høre fra de unge i vor Familie. Mon I nogensinde tænker paa, hvor taknemmelige I skulde være, fordi I ikke kom til Verden, før I gjorde.

Som det nu er, har Danmark været i Stand til at give eders Generation mange Ting, som vor Generation kun kunde drømme om. — For Eksempel nu med Musikken. Jeg husker saa vel, hvordan Musik, især Orgeltoner, løftede mig op og var nær ved at tage Vejret fra mig. Vi hørte saa lidt af det, der var ikke Penge til sligt i de Dage, men saa søgte vi Erstatning i Sang, det kostede ikke noget, og oh,

som vi sang i de Dage; en ny Sangbog var en hel Skat. I de lange Vinteraftener kom Venner og Naboer ofte ind til os i Egtved, Thomas Petersen var interessant at tale med, og som oftest kom Sangbogen frem, og saa sang vi, baade store og smaa.

Der var saa lidt Læsestof den Gang, især for Børn. Nu er der jo saadan en Overflod, og vor Bekymring er at finde Tid til at læse det, man er mest interesseret i.

Som jeg sagde i Begyndelsen: eders Generation kom paa en heldig Tid. Det lyder maaske lidt underligt, naar vi husker, at I allerede har set to Verdenskrige, og den sidste kom eder meget nær paa Livet. For Tiden er Verden i en værre Tilstand end nogensinde, siden Mand var skabt. Men desuagtet gentager jeg: hvis I er Mænd, som sætter Maalet højt og er villige til at sætte alle Kræfter ind paa at hjælpe Jorden og dens Beboere igennem Fødselsveerne, som vi maa igennem, før vi kan naa den gyldne Tid, som er ved at bryde igennem, og hvorom vi vil sige: »Det gamle er forbigangen, se alt er blevet nyt« — ja, hvis I er af den Slags, og jeg tror, I er, ja saa kunde I ikke have kommet i en bedre Tid.

Og hvis I nu vil standse og tænke tilbage 50 Aar eller deromkring og tælle, om I kan, alle de gode Ting, vi nu har paa Jorden, som vore Forfædre ikke havde, Elektricitet, Gas, Telefoner, Radio, for blot at nævne nogle faa. Vi drejer en lille Knap paa en lille Kasse, og Folk fra den anden Side af Jordkloden kan tale til os og lade os vide, hvad de tænker og bestiller. Vi kan have den fineste Operamusik i vor egen Stue og de nyeste Sange, sunget af de bedste Talenter, og nu kommer Television, og vi kan se saavel som høre dem.

I Julen, da vi sad omkring Juletræet og aabnede vore Julepakker og saa og beundrede de Ting, som vi havde lavet eller købt til hinanden, lo vi alle, da vor lille Dattersøn i barnlig Begejstring sagde til sin Tante Nina, da han gav hende en lille Pakke fra sig selv: »Oh, det kostede ikke ret meget, men det ser ud til det.« Siden lød det altid, naar

nogen takkede for, hvad de fik: »Oh, det har ikke kostet saa meget, som det ser ud til.«

Efter en halv Timestid drejede min Datter en Knap paa en Radio — og alt, hvad vi havde sagt i den sidste halve Time, lød ud i Stuen, ligesom det var bleven sagt. Vi havde ingen Ide om, hvad hun gjorde, og det var en stor Overraskelse. Siden paa Dagen kaldte Robert paa os fra Fordøren, vi skulde alle komme og se hans nye Bicykle. En Ven af dem stod nede i Haven med sit Films-Camera og tog os, da vi kom ud ad Døren een for een og gik rundt i Haven og beundrede det nye Køretøj.

Ja, og tænk saa paa alle de nye Maskiner, vi nu har til at lette vort haarde Arbejde. Hvordan kan Folk tvivle om, at vi gaar en ny Tid imøde. Og alt dette er intet imod det, som nu ligger og venter paa os.

For kort Tid siden læste jeg en Artikel i American Magazine af Præsidenten for Chicago University. Det var jo der, de først opdagede Atompower. Han siger: Vi har i vore Hænder Materialer, der kan blive til den største Vel-signelse, der er kommen til os i flere Tusinde Aar. Han siger, 15 Pund af dette Materiale kan lave Elektricitet nok til hele Amerika for 12 Maaneder.

Tænk blot, hvad det vil sige, naar Mænd ikke mere har Behov at gaa Mile under Jorden for at sprænge og grave Kul til Resten af Menneskeheden. Tillige siger han, at ved Hjælp af disse Midler i vor Haand vil vi snart finde Aarsagen til de mange Sygdomme, som plager os, og en moderne By vil i en nær Fremtid kun behøve et Hospital.

Men, tilføjer Professoren, og der er et stort *Men*. Vi kan kun have disse Ting og meget mere under een Betingelse. Vi maa alle arbejde for Freden. Vi maa alle indse det taabelige i at prøve paa at være den stærkeste, for det lader sig ikke gøre mere. Med andre Ord, vi maa alle blive gode Mennesker, og ikke alene tænke paa, hvad der er bedst for os, men hvad der er bedst for alle.

Ja, det var jo ogsaa, hvad Jesus kaldte »det første og store Bud i Loven«, og der er ingen Tvivl om, at hvis vi

Mennesker kunde blive enige om at overholde dette ene Bud, saa kunde vi nu begynde at lave Avlsredskaber af vort Krigsmateriale (og den Dag vil jo komme), men uheldigvis for vor stakkels Jord er der endnu mange Mennesker, som hverken kan eller vil forstaa dette, og i deres Hænder er disse nye Vaaben en overhængende Fare for Resten af Menneskeheden. Hvad kan der gøres for vor Beskyttelse? Timelig set er der *ingen* Beskyttelse.

I Dag hørte vi en Mand fra India sige over Radio: »Der er kun een Ting, der kan beskytte os fra Atom-Ødelæggelse, og det er *mere* af den spirituelle Magt, som Gandhi besad i saa høj Grad. Uheldigvis kan det ikke siges, at vor aandelige Udvikling er gaaet frem i samme Grad som den time-

lige. Ja, vi havde jo for over 50 Aar siden baade den grundtvigske og Indre Missions Bevægelse, som gjorde Vidundere for Danmark.

Men samtidig kom der fra Tysklands store Universiteter en giftig Bibelkritik. Djævelen havde lært af Erfaring, at Forfølgelse af de Kristne kun gjorde dem stærkere og mere talrige. Nu besluttede han at prøve en anden Metode, og han fandt dygtige Medhjælpere i de lærde Professorer ved de berømte Skoler i Tyskland.

Alle, som kunde faa Raad til det, skulde den Gang studere i Tyskland; de kom fra alle Lande, Læger, Præster og alle Arter studerende, og det gik vist til Hovedet paa de lærde Doktorer, for pludselig fik de travlt med at fortælle deres Medmennesker, hvor dumme de var. De havde nemlig opdaget, at Bibelen var for den største Part Fabler, f. Eks. Profeten Daniel. De kunde bevise, at den Mand havde aldrig levet. Dette, at Jesus kunde gøre Mirakler, helbrede de syge og opvække de døde, ja det var bare Opspind af uvidende Mennesker. Og saa dette, at Jesus var født af en Jomfru, ja, det burde vi jo da være alt for oplyste til at tro.

Hvis der er een Ting mere end noget andet, Mænd ikke kan taale, er det, at andre tror om ham, at han er *dum*; det er hans ømmeste Sted. Det viste sig, at dette var det bedste

Puds, Djævelen nogensinde havde brugt. Inden længe gik det saa vidt, at de fik Folk til at tro, at der *var ingen* Djævel og Helvede — det var bare en Overlevering fra Oldtiden, og for at sætte Kronen paa Værket opdagede de, at Gud ikke havde skabt Manden, som der staar i Bibelen.

Ak nej, det kom meget mere naturligt.

Først var der lidt Slim, og det udviklede sig til noget bedre og større, saa var der Fisk, og saa var der Fugle, og endelig efter mange Tusind Aar var der en Abekat, og fra dem kom Manden.

Alle de unge Studenter, som var sendt til Tyskland, slugte det hele og bragte den nye Lære med sig hjem, og den spredtes over Jorden, og vi har den endnu. Det var *der*, Tysklands store Fald begyndte. De tillod deres Professorer at rive Bibelen i Stykker, og jo mindre Gud blev i deres Øjne, desto større blev de selv; de var et Herrefolk, som havde Ret til at herske over mindre oplyste Nationer, og Grunden var lagt for en Hitler.

Nu viser det sig, at de endog har tabt Evnen til at indse det og forstaa, hvor Skylden ligger. Og det er netop her, at Faren for os alle ligger. Den aandelige Udvikling kan ikke komme, førend denne Gift bliver rensset ud af Kirken og Skolen og det hele Samfund. Gud maa igen sættes i Højsædet. De 10 Bud maa igen sættes som den højeste Lov for *alle*, selv om de har Raad til at have et Dusin Sagførere.

Men frem for alt maa vi, og alle, som er valgt til at være vore Førere, tage Tid til at bede om Visdom i disse vanskelige Tider; lad os huske, at oventil er der en utømmelig Kraftstation, hvorfra alle kan drage, og det er frit. Alt, hvad det koster, er vor Vilje til at bruge det.

I sagde i eders Brev, at I tror, at Bønnerne af eders Bedsteforældre har hjulpet I unge frem til en Plads i Samfundet, hvor I kunde virke til Gavn for Jer selv og eders Medmennesker. Deri er jeg fuldstændig enig med eder. Vi Børn nød stor Velsignelse fra Forbønnen af vor Bedstemor Hanne Wrang, hun forstod at faa Forbindelse med den store

Kraftstation oventil, og vi maa ikke lade den Forbindelse brydes af, det er ikke altid nødvendigt at sige Ord. Tankerne kan drage denne Kraft til os. Mere end noget andet trænger Verden for Øjeblikket til Mænd, som forstaar at bruge denne Kraft.

Tab ikke Modet, naar Skyerne blir sorte igen, men husk, at dette er sidste Gang. Djævelens Tid er nu omme, og han vil blive bundet for et Tusind Aar.

Der er heller ingen Tvivl om, at Russia vil prøve at skade os, men læs den 91. Salme af David, vi tror, den er skrevet for disse Tider, med Gud ved Haanden kan intet skade os. Og skulle det hælde, at vor Konge tøver, og vi gamle skulde lukke Øjnene, før han kommer, saa vil det kun blive for en kort Tid, for vi vil komme med ham, naar han kommer igen.

Jeg var saa taknemlig, da jeg hørte efter den sidste Krig, at I havde opholdt Familiens Ære og ikke gaaet Tyskerne tilhaande. — Tak for alt, I gjorde! Og saa ønsker vi for eder alle Glæde og Lykke i eders Arbejde, giv af det bedste I har, og det bedste vil komme tilbage til eder.

Tante Thea.

I 1906 udvandrede min Fars Søster, og hun bor i Pasadena. Kalifornien. Hun er nu 68 Aar. Dette Brev er sendt til Familiens Unge, men dets gode Tanker har Bud til os alle.

Svend Aage Thomsen.

STRÆK DIN FOD, FREMAD, FREM MED FREJDIGT MOD

I gennem Aarsskriftet vil jeg gerne sende en Hilsen til alle I gamle Elever. Selv om jeg ikke husker jer af Navn, saa husker jeg jeres Ansigter og glæder mig hvergang jeg hører, at I med Idealisme gaar ind for Lederarbejdet i den danske Ungdomsflok.

Mangelen paa dygtige Ledere gav Stødet til denne Skoles Oprettelse, meget er endnu tilbage inden denne Mangel bliver afhjulpel, og der er Brug for hver eneste af jer.

Fra min Ungdomstid i Sønderjylland husker jeg, hvor netop Ledermangelen var en virkelig Hemske for Ungdommens Trang til at gøre sig fri baade legemlig og aandelig, og dog blev Gymnastikken, i Forbindelse med andet Ungdomsarbejde, til megen stor Hjælp for Danskheden, der til Stadighed var udsat for et meget stort Tryk fra Tyskernes Side.

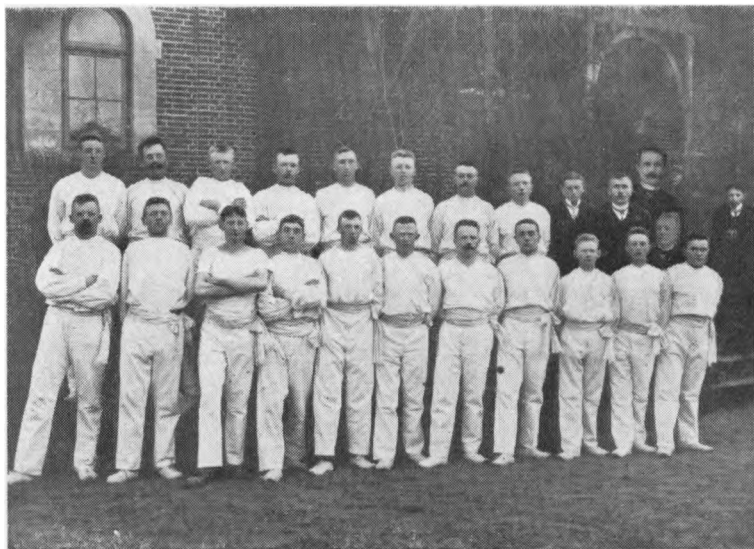
Som syttenaarig kom jeg til Christiansfeld, hvor jeg fik Plads hos W. Krause. Han var Tysker, men en ualmindelig god Mand at tjene.

Hjemme havde jeg været med til Gymnastik og Fodbold, og det var et stort Savn for mig, at der næsten intet var af dette i Sønderjylland. I Christiansfeld og Tyrstrup fandtes ingen Gymnastikforening udover den tyske Turnforening, som jeg i kort Tid var Medlem af. Men da jeg i samme Forening blev tvangsindlagt til Time i Nationalisme, fik jeg hurtigt Øjnene op for, hvor jeg hørte hjemme, og meldte mig ud.

Da saa Mejeribestyrer Hans Jensen i 1906 tog Initiativet til at oprette en dansk Idrætsforening med den stoute Jesper Finnemann som Formand, stillede jeg straks, og vi begyndte med det samme at spille Fodbold. Jeg var den eneste, der i Forvejen havde været med til Gymnastik og Boldspil og kunde hjælpe. Ydermere var der en Smedesvend, som havde spillet paa Kampholdet i Kolding, saa det gik nogenlunde.

Værre blev det, da vi skulde til at arbejde med Gymnastikken, der var ingen Leder, men omsider lykkedes det at faa fat paa Skomager P. Simonsen fra Taps nord for Grænsen. Tilslutningen til Gymnastikken var over Forventning og Humøret upaaklageligt. Hvor Redskaberne kom fra, husker jeg ikke, men vi fik efter mange og lange Forhandlinger Lov til at udøve Gymnastikken i det danske Forsamlingshus »Frejr«.

At de tyske Myndigheder ikke saa med venlige Øjne paa den danske Ungdoms Forsøg paa at skabe Samhørighed med den danske Højskole og arbejde paa Frihed og Selv-

Gymnastikholdet.

Jeg staar som Nr. 3 i forreste Række fra venstre. Nr. 7 Mejeribestyrer Hans Jensen og yderst til højre i bageste Række er Lederen P. Simonsen indsat.

stændighed, var paa Forhaand givet, og vi fik da ogsaa jævnlig Besøg af Gendarmen, der, udsendt af Amtsfors­tander­en, skulde undersøge, hvem der ledede os, og hvem vi var.

Man prøvede paa forskellig Vis at fremskaffe Ledere, bl. a. fik jeg som den bedste af Gymnasterne Indbydelse til at deltage i et Delingsførerkursus, der blev afholdt i Nu­strup. Af de mødte 25 Deltagere havde kun fem prøvet at lede før, men alting gik med Liv og Lyst.

Men tilbage til Christiansfeld. Gymnastikken gik godt hele Vinteren og skulde selvfølgelig slutte med en Opvisning. Den sidste Træningsaften blev der holdt Generalprøve. Gendarmen var mødt op som saa ofte før, men da P. Simonsen sluttede af med Sangen »Stræk din Fod«, blev han af Gendarmen anmodet om at følge med til Amtsfors­tander Valentin. En Gymnast fra Taps, der skulde pynte paa Holdet, blev ogsaa taget med, og Resultatet blev, at de begge

blev udvist med 24 Timers Varsel, og hermed mente Tyskerne, at Festen var forpurret.

Hans Jensen var dog ikke længe om at faa ringet til Aviserne, og der blev stor Opstandelse, men Resultatet blev det modsatte af, hvad Tyskerne havde ventet, idet Episoden blev en mægtig Reklame for Festen.

Hans Jensen satte sig omgaaende i Forbindelse med en Delingsfører Møller Thuesen fra Anslet, der lovede at springe ind som Leder. To Dages Frist gav jo ikke større Mulighed for nærmere Fortrolighed mellem Leder og Gymnaster, jeg kunde give ham Timeseddelen, og der blev ogsaa Tid til endnu en Generalprøve. og da alle var enige om at gøre sit bedste, gik Opvisningen langt over Forventning. Thuesen havde ydermere taget et Hold Folkedansere med, og de satte mægtig Kolorit paa Festen.

Det værste for os Gymnaster var næsten, at Tyskernes ufrivillige Reklame havde bevirket, at alle Omegnens Danskere skulde ind og se os, og derfor blev der ikke levnet ret megen Plads til os. Da den tykke Gendarm kom ind i Salen for at notere Navnene paa Gymnasterne, kunde han næsten ikke komme frem, og jeg har Mistanke om, at Tilskuerne, der stod som Sild i en Tønne, med god Vilje klemte ham eftertrykkeligt.

Saaledes var Forholdene i min Ungdom i Sønderjylland, og alt tyder paa, at Tyskerne i Sydslesvig vil gøre alt for at forhindre, hvad Dansk er, og megen Modgang vil vore danske Frænder komme ud for.

Som Gymnastikken og Idrætten dengang hjalp os, saaledes tror jeg ogsaa, at den vil hjælpe den danske Ungdom dernede til at staa fast i Kampen, lære dem at overføre Idrættens Aand og Idealer til Kampen for Frihed og Ret.

Vi heroppe maa ogsaa være med i Kampen mod al Uret, professionel Militarisme og Tvang, som dengang mod »der Kaiser«, saa mod »der Führer« og nu mod Robotten mod Øst. Kærligheden til vort Land og dens Ungdom har den Forpligtelse i sig, at vi skal være med til at opdrage Ung-

dommen til sunde, stærke, vaagne Mennesker, og der vil da vokse en Hær frem til Forsvar for Menneskerettighederne. En Idrættens Hær, der vil blive stærkere end nogen anden her i Verden.

Om din Frihed vil vi værne,
 holde Skjoldvagt om din Fred,
 ofre dig en moden Kerne,
 fra din Jord i tusind Led.
 Indaaend Nordens frie Luft,
 Stilhed sød af Blomsterduft,
 Blæst, som Søen salter,
 medens vi med trofast Sind
 sætter al vor Gerning ind,
 Danmark, paa dit Alter.

O. Chr. Thomsen.

Kære gamle elever.

Sommerskolen 1948 var med hensyn til smukke resultater i idræt og håndbold det mest vellykkede, vi endnu har oplevet.

Tre år i træk har vi udkæmpet en idrætskamp med idrætshøjskolen i Gerlev med ti piger i hver øvelse, og hver gang vundet. Anden gang forbedrede vi vore resultater betydeligt og troede derfor, det skulle blive umuligt at gøre det en tredje gang, men overraskelsernes tid er endnu ikke forbi; vi vandt stort.

På grundlag af vore gode idrætsresultater og vort stadig uovervindelige håndboldhold, besluttede skolen at arrangere en lille tur rundt i landet for at vise, hvad man kan nå på tre måneder. Det er forøvrigt interessant at lægge mærke til, at vore dygtigste idrætspiger altid findes blandt de bedste håndboldspillere, og derfor blev det lille rejsehold kun på ni deltagere. Vi drog afsted den 2. august uden forudgående fælles- ell. specialtræning til Åbyhøj, Skjødstrup, Odder, Ringe, Roskilde og Nyborg. — Overalt var vi indkvarteret hos vore idrætskammerater, og I kan tro, vi havde otte herlige dage, rige på oplevelser. Uden at overdrive tror

jeg nok, at holdet var meget heldigt, idet det vandt samtlige konkurrencer, vi deltog i. At turen var anstrengende, behøver jeg næppe at pointere, da der både var håndbold og idræt på programmet hver dag, --- til tider endda to håndboldkampe.

Turen sluttede hjemme på skolen ved en lille festlighed, hvor vi fik lejlighed til at fortælle om vore oplevelser, og næste morgen tog vi afsked med den lille, sejrige flok.

Det er mit håb, at vi i fremtiden kan få lov til at arrangere lignende ture, evt. også til udlandet, men selvfølgelig på betingelse af, at tilsvarende, gode resultater kan nås.

Jeg kunde også fristes til at fortælle om mine oplevelser som leder af en tur til Holland og Belgien med 35 unge svømmere fra Vejle, men det tillader pladsen ikke, da de ny håndboldregler, som lige er udkommet, skal have en grundig gennemgang.

Forandringerne i reglerne er næsten overalt til det bedre, og mit personlige syn på dem er, at det nu vil blive lettere både at spille og dømme.

Jeg omtaler kun, hvor der er sket ændringer, og hvis I har reglerne ved hånden, kan det hele klares på en halv time.

I 2.—1. er der sket en ændring med boldens vægt. Herre- og ynglingebolden skal nu veje 425—475 g, og for alle øvrige er vægten 375—425 g. Sørg for i fremtiden at få holde af den rigtige vægt, da det vil fremme spillet.

I 3.—2. findes en ny anmærkning. Dommeren kan afbryde en kamp, hvis den af ovennævnte eller andre grunde mister sin sportslige karakter. Hermed menes, at en kamp, hvis ene holds spillere kun er fem eller reduceres derunder, kan miste sin sportslige karakter. Under bemærkningen »andre grunde« hentydes der afgjort til unødvendig brug af nølertaktik.

3.—4. En spiller, der tilfældigt i kampens løb kommer uden for banen, må ikke betragtes som havende forladt banen, når han umiddelbart derefter træder ind igen.

3.—5. Udskiftningen kan nu finde sted når som helst under spillet, og ikke som før, kun når det var afbrudt. Udskiftningsspillerne skal nu have plads midt for langsiden, men hvor pladshensyn ikke tillader dette, flyttes disse og tidtageren til målenderne.

I 3.—6. er der ny og skærpede regler for udskiftningen, som skal overholdes. Ved forkert udskiftning dømmes frikast, ved gentagelse udvisning i 2 min. og yderligere gentagelse udvisning i 5 min.

3.—7. Spillerne skal nu benytte fodtøj, og vielsesringe skal fjernes. Bruger man håndledsbeskytter, skal denne omvikles med gaze. Det sidste står ikke i reglerne, men praktiseres sådan.

4.—1. Den, der vinder lodtrækningen, kan nu vælge side eller opgivning.

4.—10. Hvis en kamp fløjtes for tidligt af, skal dommeren, saafremt spillerne endnu ikke har forladt banen, sætte

spillet i gang igen ved dommerkast fra banens midte. Hvis første halvleg er fløjtet for tidligt af, og spillerne har forladt banen, skal dommeren efter pausen lade holdene stille op som ved kampens begyndelse og sætte spillet i gang ved dommerkast fra banens midte. Derefter byttes side, og anden halvleg begynder straks.

4.--11. Omkampe spilles nu efter en pause på tre min., og disse er nu for herrer 2×5 min. og for alle andre $2 \times 3\frac{1}{2}$ min. Ender omkampen uafgjort, er det resultatet af en enkelt af de derefter spillede halvlege på 5 og $3\frac{1}{2}$ min., der er afgørende.

5.—2. Anmærkning. Et skridt er foretaget, når en fod er løftet fra jorden og atter sat til jorden i den tydelige hensigt at vinde terræn. D. v. s., hvis man tager mere end tre skridt, men uden at vinde terræn eller uden at opnå nogen fordel, dømmes der ikke skridt.

5.—10. Det er *altid* forbudt at kaste sig efter en på jorden liggende eller trillende bold, selv om der ikke er nogen modspillere i nærheden.

6.—2. I stedet for at spærre med armene i det lodrette plan gennem skuldrene, står der nu: at det er tilladt at spærre med vidt udbredte, strakte arme. Dette fortolkes nu i håndboldforbundet således, at armene under spærringen må komme til en position midt imellem ræk- og favnstilling, altså halvvejs frem. Hvordan gymnastikforeningernes håndboldudvalg ser på dette forhold, ved jeg ikke, men det ny vil afgjort ikke tendere til at gøre spillet mere tiltalende.

6.—8. Der skal ikke længere dømmes frikast, fordi bolden spilles fra en spiller, der først har hånd på den på jorden. Endvidere er bestemmelsen om, at det er forbudt i damekampe at spille bolden ud af begge hænder på modspilleren ophævet. Fra nu af er der altså ingen forskel på dame- og herrekampe.

7.—1. Det er nu ikke alene forbudt markspillerne at røre målfeltet med fødderne, men at røre målfeltet i det hele taget med nogen del af legemet.

7.--2. Straffekast kan nu dømmes ved bevidst berøring af målfeltet.

7.—3. Ved skud på mål er det tilladt at træde over målcirklen efter at bolden har forladt kasterens hånd, — dette kan der også være tale om i almindelige afleveringer, såfremt det hverken har eller kan få nogen umiddelbar indflydelse på spillet.

8.—6. Målmanden har nu forladt målfeltet, såsnart han med nogen del af sit legeme berører jorden udenfor cirklen.

8.—7. Hvis målmanden nu stående i sit felt rører en udenfor målcirklen liggende eller trillende bold, dømmes der frikast (tidl. straffe).

9.—1. de sidste to linier. Der må aldrig dømmes mål, hvis der er fløjtet før bolden er i mål, — der *skal* da komme en kendelse.

11.—5. Kasteren må nu tage en bold igen, selv om den blot har rørt en målstang. Dette gælder ved hjørne-, straffe- og frikast samt efter dribling.

13.—4. Ved målkast har målvogteren lov til i kastet at føre bolden ud over mållinien.

14.—2. Ved tremeterkast må frikastlinien aldrig røres eller overtrædes, før kastet er udført. Bemærk afmærkningen af frikastlinien.

14.—10. Ved frikast skal kasterens medspillere være mindst tre m fra modpartiets målfelt, d. v. s. uden for frikastlinien, og det gælder alle frikast, ligegyldigt hvor på banen de tages, og dommeren har pligt til at vise spillerne tilbage udenfor frikastlinien.

15.—1. Gentagne mindre forseelser på egen banehalvdel kan ikke længere medføre straffekast, men der må benyttes udvisning.

15.—10. Når der begås fejl fra målvogterens side, skal kastet, såfremt bolden ikke går i mål, tages om. D. v. s. hvis målmanden i straffekast kommer nærmere end tre m.

18.—2. Dommerens myndighed begynder i det øjeblik, han befinder sig på banen, og varer indtil han forlader den,

— han kan med andre ord vise en spiller ud i starten, hvis der foreligger en fornærmelse.

18.—5. Dommeren skal afbryde en kamp, hvis den mister sin sportslige karakter.

18.—7. Udvisningstiderne er ny. Hvis man finder det påkrævet, kan man straks første gang vise en spiller ud i 5 min. Det er altså ikke nødvendigt at begynde med 2 min., og den fulde udvisningstid skal tages, selv om det medfører, at en del af tiden tages fra anden halvleg.

18.—10. vedrører dommerens påklædning, og er nok værd at få gennemført.

18.—12. Måldommeren:

a. Ved mål: Flaget løftes lodret i vejret i strakt arm.

b. Hjørnekast: Flaget peger med strakt arm mod hjørnet, hvorfra kastet skal tages.

c. Målkast: Flaget holdes i fremstrakt arm lodret mod jorden.

Måldommeren skal ikke længere markere, når en forsvarer overtræder, men dette hverv påhviler nu helt dommeren. Jeg anbefaler jer samtidig med, at I læser dette, at følge med i de ny regler, så I får den rigtige ordlyd af hele paragraffen.

I dansk håndboldforbund har man allerede i nogen tid praktiseret de forbedrede regler, og så vidt mig bekendt med stor tilfredshed, så jeg er overbevist om, at I let vil kunne indordne jer under dem også.

Af andet nyt kan jeg nævne idrætsmærkebestemmelserne; her er der sket en del ændringer, og de træder i kraft fra 1. januar 1949. Det vil være klogt i god tid at sikre sig den ny udgave, så I kan være godt informeret, inden I tager fat på prøverne.

I håb om, at I stadig med glæde vil gå ind for det frivillige arbejde med gymnastik, idræt og håndbold efter bedste evne i det nye år, sender jeg jer alle de hjerteligste julehilsener.

Viggo Søndergaard.

HVORDAN SKAL VI NU SKRIVE?

En virkelig omvæltning er sket med vor retskrivning, en omvæltning, der for mange synes urimelig; ja, enkelte nægter endog kategorisk at gå over til de små bogstaver, som er det væsentlige af det, der nu indføres; dog er der også andre betydelige ændringer, som jeg altsammen kort skal orientere om i det følgende.

Hovedårsagen til, at vi har fået en ny retskrivning, må vel siges at være en tillem্পning af vor nuværende til en almen-nordisk retskrivning; i hvert fald er der ikke efter den nu indførte iøjnefaldende forskel på norsk og dansk retskrivning ud over en del divergerende stavemåder, som ikke kan volde uoverstigelige hindringer hverken for norske eller danske læsere.

Dette må absolut siges at være et gode for samkvemmet vore nationer imellem. — Også overfor den svenske retskrivning nærmer vi os, selv om forskellighederne her stadig er forholdsvis store.

Jeg tror, vi kan fastslå, at indføringen er et gode for os, og når dertil kommer, at vort skriftsprog er lettere tilegneligt nu samt hurtigere at skrive, må vi se at overvinde de hindringer, der eventuelt er forbundet med at sætte os ind i det.

Når vi nu tillige er kommet ud over noget af det, der tidligere voldte os størst vanskelighed, jeg tænker i denne forbindelse på *kunne*, *skulle* og *ville*, må vi med taknemlighed gribe den hjælpende hånd, der her rækkes os.

Som hovedregel slår den nye retskrivning fast, *at alle ord — også navneord — skal skrives med lille begyndelsesbogstav*, uden at den dog ønsker at kaste de store bogstaver over bord, dem skal vi bruge i visse tilfælde.

Hvornår?

For det første skal vi altid skrive det ord med stort, som vi begynder et stykke med, det første ord i et brev, en annonce, ligeledes nye afsnit og lign.

Desuden skal vi begynde med stort efter punktum. Det

er i sig selv et så lille tegn, at man mange gange vil kunne overse det, hvis der ikke var begyndt med stort efter det. Vi skal *også* begynde med stort efter spørgsmålstegn, ud-råbstegn og kolon, når disse træder i stedet for et punktum, jvnf. følg. eks.:

Hvem bor *der*? *Det* gør Jens Petersen.

Ser jeg dig i *aften*? *spurgte* han tøvende.

Skynd *dig*! *Toget* kører om et øjeblik.

Se dig dog *for*! *lød* det bebrejdende.

På skiltet *stod*: *Ingen* adgang for uvedkommende.

Annoncen averterede *med*: *cykler*, barnevogne, tilbehør til sprøjter m. m.

De to grupper af navneord, vi tidligere har skelnet imellem, skal vi stadig adskille, idet det nye retskrivningssystem her giver os hovedparten af de tilfælde, hvor det kan volde vanskelighed at træffe afgørelsen om stort eller lille begyndelsesbogstav. Heldigvis er disse to grupper i hovedtrækene lette at holde ude fra hinanden, idet vi kender fællesnavnene på, at de kan *bestemthedsbøjes*, d. v. s. vi kan sætte dem i *ubestemt* og *bestemt* form ved hjælp af *en* og *et*, der skal kunne sættes foran og bagefter. Eks. i ental:

n-ord:

en stol — stolen

en kat — katten

en kniv — kniven

t-ord:

et blad — bladet

et kort — kortet

et bind — bindet

Dette, at vi ved hjælp af denne bøjning er i stand til at udskille den ene gruppe, er os en stor hjælp, som vi må vide at gøre brug af.

Hovedregelen er altså, at *alle fællesnavne skrives med lille begyndelsesbogstav*.

En bestemt ordgruppe, de såkaldte *kalenderord*, kommer ind herunder og skal altid *skrives med lille*. Til disse regnes: ugedagenes, andre dages, måneders og højtiders navne, f. eks.:

søndag	januar	advent
torsdag	marts	jul
søgnedag	juni	nytår
syvsoverdag	august	pinse
skuddag	oktober	palmesøndag
grundlovsdag	december	store bededag

Et par undtagelser: Kristi himmelfartsdag, Valdemarsdag, St. Hansdag; disse ord skrives med stort, fordi de indeholder *egennavne*.

De egentlige fællesnavne skulle vi forholdsvis nemt kunne klare. Egennavnene vil sikkert volde langt større vanskeligheder, men lad os se lidt nærmere på dem.

Egennavnene skal vi stadig skrive med stort begyndelsesbogstav, eks.:

Jens, Peter, Sørensen, Saxo, Tordenskjold (*personnavne*).

Vejle, Stockholm, København, Finland, Europa, Amerika, Atlanterhavet, Nordsøen, Lillebælt (*geografiske navne*).

Pasop (en hund), Prins (en hest), Danebrog.

Batory (et skib), Frem (en forening).

Under egennavne bruger vi en del ord, som oprindeligt er fællesnavne, således:

Gud, Vorherre, Herren, Faderen, Sønnen, Helligånden, Paradiset m. fl. (*religiøse ord*).

Sydhavnen, Strøget, Hovedbanegården, Sukkertoppen (koloni på Grønland), Grenen, Svineryggen (højdedrag) (*stednavne*).

Norden (i betydningen det nordiske folkesamfund), Vesten (den vestlige verden), Mælkevejen (stjernebilledet) (*andre navne*).

Når disse sidstnævnte ord står i betydning af noget konkret, er de at opfatte, eller rettere de *er* egennavne og skal skrives med stort til trods for, at de oprindeligt er fællesnavne. Et enkelt eksempel på samme ords overførte og oprindelige betydning:

I klitterne på *Grenen* ligger en berømt dansk digter begravet,

fuglen kunne sidde på *grenen* og kvidre i lang tid.

Kort sagt: ordene bruges — dog i forskellig betydning — både som egennavne og fællesnavne. Det er derimellem, man skal kunne skelne for at kunne skrive rigtigt begyndelsesbogstav.

I samme forbindelse må gøres opmærksom på enkelte ord, som ikke må forveksles efter ovenfor nævnte regel, det er:

himmel	nord, mod nord	helvede
himmerig	syd, mod syd	djævel
evigheden	højre, til højre	den onde
engel	venstre, til venstre	skærsild

Disse ord skal altid skrives med lille.

Bliver man iøvrigt i tvivl om et ords begyndelsesbogstav ifølge ovennævnte hovedregel, skriver man altid med lille.

Mange gange vil vi støde på såkaldte toleddede egennavne, d. v. s., de består af to ord, eks.:

Valdemar Atterdag, Nordre Strandvej, Vejle Teater m. fl.

I de fleste tilfælde vil begge ord føles nødvendige for at bestemme navnet i disse forbindelser, hvorfor de begge skrives med stort, men når sidste ord i forbindelsen er et fællesnavn, kan man skrive dette med lille. Således kan jeg med ligeså stor ret i to af de ovennævnte forbindelser skrive: Nordre strandvej, Vejle teater, ligeledes Dagens nyheder (avisen), o. s. v.

Heraf følger, at det står os frit for, om vi vil skrive det sidste ord i disse forbindelser med stort eller lille begyndelsesbogstav.

Andre egennavne er flerleddede, og for deres vedkommende gælder som hovedregel:

at første og sidste led i forbindelsen skrives med stort; på denne måde bliver hele egennavnet afgrænset, f. eks.:

Det store nordiske Telegraf-selskab,
 Det forenede Dampskibs-Selskab,
 Selskabet til håndarbejdets Fremme.

Dog kan vi også i sådanne flerleddede egennavne skrive de mellemliggende ord med stort, hvis der er noget, vi særligt ønsker at fremhæve, således kan jeg ligeså godt skrive: Selskabet til Håndarbejdets Fremme (sammenlign med ovenstående), på samme måde:

Det kongelige Teater — Det Kongelige Teater.

Skal der bruges *initialnavne*, skrives der altid med store bogstaver, således:

DSB, DFDS, FDB, KFUM.

Kongenavne og lignende skrives altid fuldt ud:

Gorm den Gamle,

Erik af Pommern,

Frederik den Niende o. s. v.

Vi slår fast, at småord som: *til, for, og, af* m. fl. *altid skrives med lille.*

I samme forbindelse skal gøres opmærksom på, at titler og ordner skrives med lille, eks.:

ridder af Danebrog, men RD (initialerne),

forstander, grosserer, barber m. fl.

Ved sammensatte ord mellem egennavne og fællesnavne er regelen, at der skrives med stort, hvis der lægges størst vægt på egennavnet i sammensætningen; hovedordet i sammensætningen er det afgørende, således:

Englandsaftale	tønderkniplinger
Danmarkshistorie	randershandsker
Napoleonskrigene	men napoleonskage, napoleonshat
Vejleegnen	panamahat

Dog kan det ofte volde vanskelighed at skelne skarpt mellem de to grupper, hvorfor vi som oftest *selv kan bestemme*, om vi vil skrive med stort eller lille bogstav, det afhænger af, hvad vi *vil fremhæve*.

Når der dannes fællesnavne ved afledning af egennavne, skal ordet naturligvis skrives med lille, således:

afledte fællesnavneord: afledte tillægs- eller udsagnsord:

en dansker	dansk
en københavner	københavnsk
en grundtvigianer	grundtvigiansk

Derfor skriver vi landes navne med stort, folkenavne med lille, eks.:

England	englænder
Norge	nordmand
Fyn	fynbo
Sverige	svensker

For *skolefag og faglige benævnelses* vedkommende skrives der *altid med lille*, eks.:

dansk, regning, svensk, geografi, sang, tegning, gymnastik, elektricitet, magnetisme, ilt, brint, molekyler, atomer. Dog må vi her huske, at f. eks. Danmarkshistorie, Europakort, Askovsløjd o. lign. skrives med stort som andre sammensætninger med egennavne.

Som sidste ordgruppe, vi bliver nødt til at skille ud og se lidt på, er der ord, som betegner nationer, partier, religiøse retninger. Disse ord regnes for fællesnavne og skal derfor skrives med lille. Jeg nævner i flæng:

daner, grækere, eskimoer, indianere,
højre, venstre, konservative, kommunister,
indre mission, baptister, adventister m. fl.

Det var i korte træk navneordene og de forandringer, der er sket med dem, og dermed de forandringer, der skal gøres fra store til små begyndelsesbogstaver.

Men da der nu er tale om store og små bogstaver, vil sikkert en og anden komme i tvivl med hensyn til tiltaleordene, og her lyder hovedregelen — forøvrigt ligesom tidligere, at *I, De, Dem og Deres* skrives med stort begyndelsesbogstav i tiltale.

Bemærk de to bøjningsformer af *I*:

I — *jer* — *jeres* og *I* — (*Eder* — *Eders*)

sidstnævnte ikke så almindeligt, mest i poesi og højtidelig sprogbrug, men *jer* — *jert* — *jeres* skal altid skrives med lille. ---

Endvidere må vi huske, at det personlige stedord i 3. person: *de* også bruges i 2. person som tiltaleord både til een og flere personer, som vi ikke siger *du* til, ordet skrives da med stort i alle former, altså:

2. person (tiltale)	3. person (omtale)
De — Dem — Deres	de — dem — deres

Ligeledes skal vi ved højtidelig tiltale og omtale af kongelige personer samt enkelte andre rangspersoner bruge stort bogstav ved de såkaldte titulaturer, eks.:

tiltale:

Deres Majestæt!

Deres Kongelige Højhed!

Deres Højærværdighed!

omtale:

Hans Majestæt, kongen.

Hans Ekscellence, greven.

Hans Højærværdighed, biskoppen.

Bruges de samme ord i almindelig fremstilling, skrives de med lille som almindelige fællesnavne (titler):

majestæt — majestæten ekscellence — ekscellencen.

I ansøgninger og breve skrives:

Til kongen! Til biskoppen! Til finansministeriet! o. s. v.

Foruden disse forandringer har vi nu også fået indført *Å* i stedet for *ʌ*, samt *å* for *aa*. Eks.:

stå, hår, Grenå, Åbo, o. s. v.

For personnavnenes vedkommende må den enkelte selv afgøre, hvorvidt han vil bruge det nye eller det gamle *å*. Af den grund må vi bibeholde det gamle *aa* i afdøde personers navne, således i:

Jeppe Aakjær, Emil Aarestrup,
Niels Kaas, Thorvald Aagaard, m. fl.

I fremmede navne, hvor *aa* ikke udtales som *å*, skrives *aa*:

Saarområdet, Maasfloden, Maastricht, Paasikivi.

Husk desuden, at *å* er det sidste bogstav i alfabetet, ikke mindst, når vi skal ordne noget alfabetisk.

Endelig er vi nu kommet ud over noget af det, der tidligere voldte os størst vanskelighed, nemlig hvornår *kunne*, *skulle* og *ville* skulle skrives med henholdsvis *nn*, *ll* eller *nd*, *ld*; nu skal vi altid skrive med *nn* eller *ll*, altså altid:

kunne — skulle — ville.

Husk især det sidste, det og så *å* vil nok være noget af det, der sidst kommer til at falde helt naturligt og sidde fast.

Denne korte og ret systematiske gennemgang af det nye retskrivningssystem skulle være i stand til så nogenlunde at orientere i den nye skrivemåde. Det skulle ikke volde større vanskeligheder at lære disse forholdsvis få regler og derigennem blive med tiden og loven, idet det jo ikke helt er en frivillig sag, om man vil bruge det nye eller fortsætte med det gamle system.

Det er nemlig påbudt ved lov, at alle skoler fra og med 1. april 1949 skal have indført det nye retskrivningssystem i undervisningen. Alle eksamensopgaver skal fra samme dato besvares ved hjælp af dette retskrivningssystem. De fleste er vel allerede gået over, hvad der er ganske naturligt, jo før man kommer i gang, des tidligere sidder det fast.

Når dertil kommer, at cirkulærer, offentlige skrivelser o. lign. allerede fra nu af udsendes efter dette, aviserne går eller er gået over til det, bøger og andre skriftlige publikationer bruger det nye retskrivningssystem, ja, er der så nogen mening i, at du sidder tilbage som een af de forhåbentlig få, der ikke vil gøre dig den ulejlighed at følge med tiden. Begynd hellere i dag end i morgen.

Tage Søgård.

Kære gamle elever!

Så gik der atter et år, og hvad har det bragt os? Et lille skridt nærmere mod afviklingen af restriktionerne ganske vist, og enkelte lyspunkter i vort lands forhold til sig selv, men udadtil i den store verden synes hver dag at bringe os nærmere til en ny stor verdensbrand.

Vil der komme en ny verdenskrig?

Det ulmer og gløder mange steder, og det synes, som om forviklingerne nu er mange gange større end de, der blev årsag til sidste krig. Måske er det kun de nære indtryk fra de forfærdelige fem år, der skræmmer og holder de lande tilbage, som har magt til at stoppe de ansvarsløse elementer i verden.

Men skulle nogen tage ansvaret for en ny krig, så må det blive et opgør, der skal afgøre, om vi og vore børn skal leve videre som frie mennesker eller som kollektive robotter.

Er vi nødt til at tage standpunkt eller stilling til et spørgsmål, som vi endnu ikke ser, berører os direkte? Dette må være et spørgsmål mellem stormagterne, det er jo dem,

der bestemmer i dag, herhjemme ønsker vi blot at være uden for det hele og leve vort eget liv. --

Vil vi danske spørge og svare os selv således?

Det ville være nemmest at lade de store slås og selv holde os neutrale, men vi må huske på, at der er en nation, der vil påtvinge os og den øvrige verden en ideologi, der ligger os så uendelig fjern; i dette spørgsmål er der ingen, der kan være neutrale.

Vi bekender os jo til det gamle vestens ånd og tankegang og kan derfor ikke lukke os ude fra den samling af kræfterne, som i dag finder sted i det vestlige demokrati.

Der finder nemlig en samling sted, selv om der for menigmand tit og mange gange synes at herske den største forvirring.

Hvorledes kommer vi ud af denne begrebsforvirring?

Vi ser ikke principper, der forekommer os indlysende rigtige. De store fredsorganisationers problemer viser sig at bestå af et tusindtal mindre problemer, afhængige af hinanden. Ingen kan løses uden en samtidig løsning af andre; derfor synes en endelig og god udvej fjern.

Handlingens mænd fra krigens år er blevet afløst af politikens, det er ikke altid det samme.

Fred må skaffes og bevares for enhver pris, men en betingelse herfor er international retfærdighed. Dette opnås først gennem retfærdighed i egne indre forhold og først og fremmest gennem en social ordening med retfærdig fordeling af livets goder. Vi er her overbeviste om, at kun folkestyret er vejen til at nå dette mål.

Det er netop den fundamentale uenighed mellem østen og vesten.

Vi forstår ved folkestyre hver mands og kvindes ret til frit at tænke, tro og tale, samt være medbestemmende over sit lands skæbne. Andre mener, at statsdrift og statens ret til at bestemme vore problemer viser folkestyrets sande væsen. Hvorledes dette praktiseres, ser vi i Kina og Tjekoslovakiet, ja, i alle lande bag jerntæppet. National undertrykkelse og tvangsforflytning hører der til dagens orden. Vi ser,

hvorledes kommunisterne gennem strejker søger at lamme genopbygningen i f. eks. Italien og Frankrig.

Hvor russerne har forstået at skabe et afhængighedsforhold for et land eller en befolkning, udøver de et tryk, der truer med at ødelægge de impliceredes livsvilje. Navnlig kan forholdene i Finland ikke undgå at berøre os. Det er ikke alene, fordi det er et nordisk folk, men også fordi det er en modig lille nation, der i århundreder har levet under stadig trusel fra den store nabo mod øst.

For at bevare, hvad vi forstår ved et demokrati, og for at skabe menneskeværdige kår, er det nødvendigt, at vestens demokratier finder sammen i et politisk, økonomisk og militært fællesskab.

I norden er spørgsmålet i dag enten for eller *ikke med* de vestlige demokratier. Norge vedkender sig klart, hvor det hører hjemme. Sverrig vil holde sig neutral og være nok i sig selv. Finlands stilling har jeg omtalt. Tilbage er Danmark, der ikke tør bekende sig og tage klart standpunkt, skønt ingen er i tvivl om, hvor vi har vore sympatier.

For mig er det tydeligt, at vi må tage bestemt og utvetydigt afstand fra de, der vil forsøge at påtvinge os en ideologi, der er os fremmed, hvad navn den end skjuler sig under. Vi må være mod dem, der vil undertrykke frihed og ret, og vi må være med i kampen side om side med de positive kræfter, der søger at sikre os retten til at leve en menneskeværdig tilværelse. — Er alt dette noget, der vedkommer jer?

Som frie mennesker i et frit land er en klar stillingtagen nødvendig for at sikre vort land og dermed os selv en lys og lykkelig fremtid, i dette må ingen være passive.

Her i vore fredelige omgivelser og i det dejlige ungdomsarbejde, vi beskæftiger os med, ville det være let at undgå de alvorlige tanker, jeg her har nedskrevet, men det er blevet mig en nødvendighed at tale med jer om det, der daglig melder sig til os gennem radioen og aviserne.

Vort skolearbejde bringer os mange opmuntringer og en tro på ungdommen, der bliver fastere og mere sikker for hvert år, der går. I vil ikke svigte i tiden, der kommer.

Vinter i Norge.

Men jeg må igang med at fortælle om skolarbejdet i det forløbne år.

Der var god tilslutning til vinterskolen. De danske elever repræsenterede alle landsdele, og foruden en sydslesviger havde vi ikke mindre end 8 nordmænd. Det var et dejligt hold, jeg drister mig til at påstå, det var det bedste, vi har haft endnu. Ganske vist forekommer det mig, at jeg har

sagt noget lignende før, men sikkert er det, at arbejdet gik med liv og lyst, enten det foregik ude i det fri, i gymnastiksalen eller i skolestuen.

Større begivenheder bød vinteren ikke på, men hver dag var en begivenhed i sig selv, vi hyggede os sammen, og kammeratskabet var upåklageligt.

Vejret artede sig gennemgående vel, og det milde vejr begunstigede udendørsarbejdet. Sne fik vi masser af den 8. januar, men efter et par dage med fint skiføre kom tøjvejret, og siden kom der ikke så meget sne, at vi kunne prøve skihopbakken. Da der var flere dygtige hoppere mellem nordmændene, var det lidt af en skuffelse.

Samme dag som sneen kom, måtte jeg en lille tur til Norge for at forhandle med de norske idrætsforbund om kursus. Jeg havde i Oslo lejlighed til at tale med flere af vore gamle elever; bl. a. var jeg så heldig at dumpe ind i Sandvika hos Inger Stangebye. Hun havde arrangeret en sammenkomst i sit hjem for de norske sommerpiger 47, ingen uden Inger vidste, jeg kom, så overraskelsen var stor, og vi havde en overmåde hyggelig aften sammen.

Et par dejlige skiture i Oslos skønne omegn blev der også

tid til, endvidere så jeg udtagelseskampe på skøjter til olympiaden, skihop på en »storbakke« og fik taget lidt film og fotos.

Vinterens største begivenhed var som sædvanlig fastelavnsfesten. Med stor fantasi var skolen udsmykket; de

Glade kusiner.

Vi spiller komedie.

fremmødte kusiner deltog med liv og lyst i vore forskellige arrangementer, og aftenunderholdningen og dansen efterpå var yderst vellykket.

Der skete selvfølgelig også andet i vinterens løb; jeg nævner: de dejlige foredrag om Sønderjylland og Sydslesvig af Forstander Hagelsø fra Vojens Ungdomsskole, de gode aftener vi havde sammen med Vejle Idræts-Forening, Vejle Skiklub, og tale- og tonefilmsdemonstrationen ved Søren Pedersen, Fredericia.

Endvidere havde vi besøg af forstanderen for det svenske idrætsforbunds idrætsskole »Bosøn«, Pontus Lindberg. Han havde sin Frue med, og vi kom til at sætte stor pris på disse elskværdige mennesker. Pontus Lindberg fortalte os i et foredrag levende og interessant om svenske idrætsforhold.

Takket være det gode vintervejr fik vi vore forskellige prøver overstået i god tid, og de traditionelle besøg på vejlevirksomheder blev heller ikke glemt.

Påskan faldt tidligt i år, hvorfor vinterskolens afslutning faldt lidt tidligere end sædvanlig. Afskeden var svær, det

Pontus Lindberg og frue.

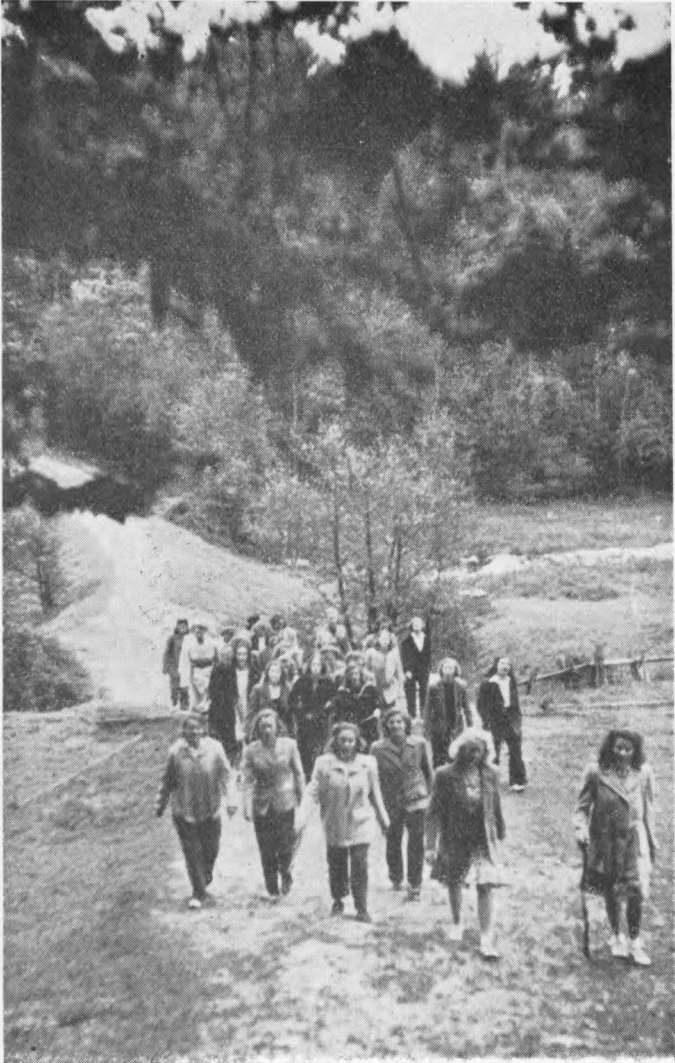
havde været en dejlig vinter, som vi altid vil se tilbage til med glæde.

Samme dag, som eleverne rejste, kom det første kursus, og tiden indtil sommerskolens begyndelse gik hurtigt. Med fuldt hus og højt humør begyndte vi den 3. maj. 6 sydslesvigere, tre norske og en polsk pige var med til at sætte ekstra kolorit på den dejlige sommer, vi fik.

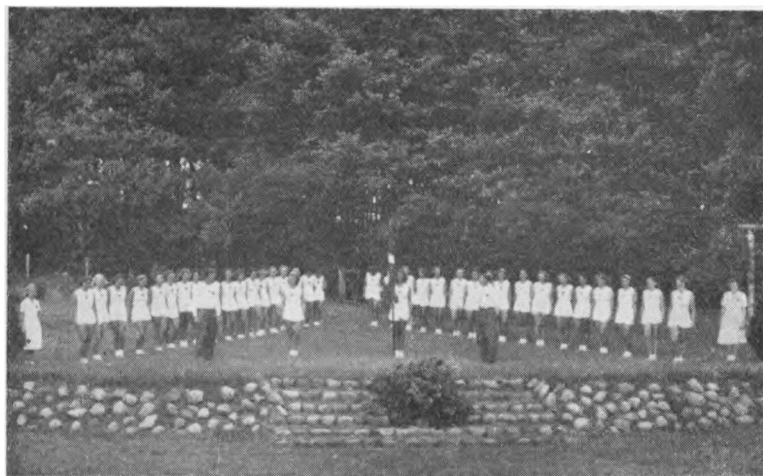
Ja, jeg må vel straks nævne, at vejret ikke kunne stå mål med forrige sommers strålende solskin, men pigerne nåede dog at blive dygtig brune alligevel.

Edith Kofoed havde indvilget i at tage endnu en sommer sammen med os og forlod mand og hjem for at hjælpe os. Sønnen Per var med, og han blev snart hele skolens kæledægge.

Edith satte sig fra starten det mål, at dette sommerhold skulde blive »alle tiders«. Hvor dygtige de hold bliver, der kommer her i fremtiden, kan vi jo ikke dømme om endnu, men det blev et usædvanlig godt hold. Jeg vil ikke sige noget, men Lizzie, der var her på tredje sommer, og Gerda Helboe, der var her for anden gang, påstod, at dette var det bedste, så Edith nåede sit mål.

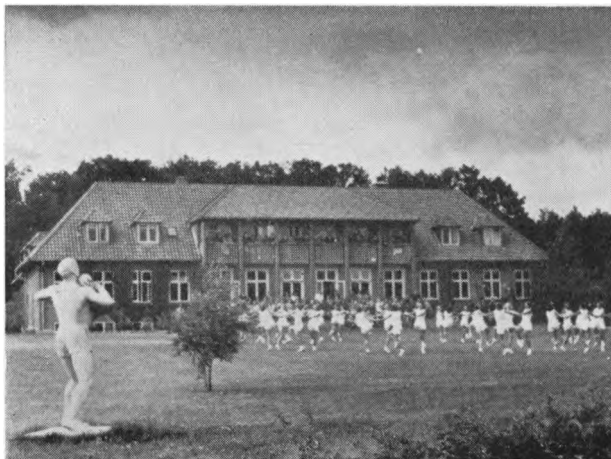
Sommeren var rig på begivenheder. Elevmødet var som sædvanlig sommerens højdepunkt. Af Danmarkssamfundet havde vi fået en ny fane, som vi fik overrakt ved en lille højtidelighed i Skyttehushaven. Denne fane skulle jo ind-

Faneindvielse.

»Feriegæstene«.

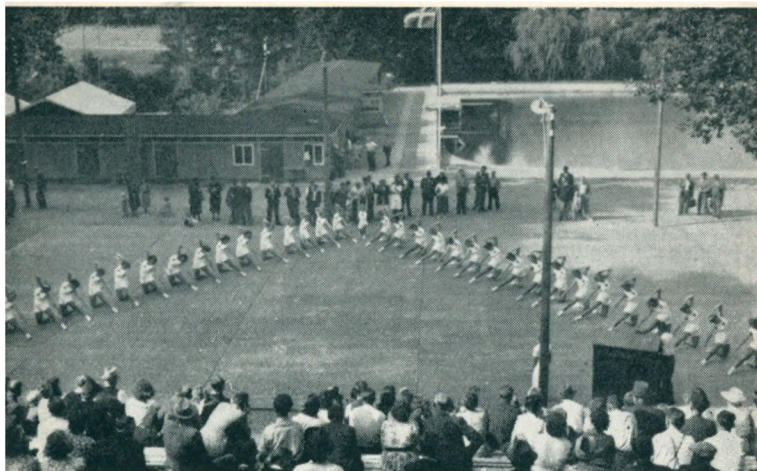
vies, og kunne vi finde en mere passende lejlighed end elevmødet?

Dagen oprandt med mindre godt vejr, men de gamle elever var mødt op i stort tal, og vi fik et uforglemmeligt møde. Faneindvielsen blev en meget smuk højtidelighed. Den foregik på friluftscenen, hvor pigerne tog opstilling, iført deres smukke hvide opvisningsdragt med skoleemblemet. Derefter fulgte gymnastikopvisningen, som sikkert aldrig har været så nydelig; friluftskomedien blev spillet med liv og humør, og vejret var nu blevet det bedst tænkelige. Til slut samledes vi ved det flammende bål, ved aften-sangen dér oplevede vi et fællesskab, vi vil mindes længe.

I ugen før elevmødet havde vi kursus for gamle sommerpiger. Der kunne have været flere, men det var dejligt at se jer igen, og I skal have tak for jeres interesse.

Den årlige match med idrætshøjskolen i Gerlev resulterede i en sikker sejr til vore dygtige piger. Vi var endvidere repræsenterede ved danske og jyske mesterskaber og opnåede et jysk mesterskab samt flere fine placeringer.

Som tidligere somme var vi også i år ude til opvisninger, bl. a. i Hjortsvang, Vonge, Vingsted stadion og sidst på Vejle

På Vingsted stadion.

stadion. Kritikken var alle steder overmåde fin, og disse ture er altid fornøjelige og gode minder.

I hele juli måned ventede vi på fint vejr til vor sejltur ud ad fjorden. Først en af de allersidste dage kom det helt rigtige vejr, og vi fik en vidunderlig tur med munter leg og badning ved Hvidbjerg strand.

Så var det slut på endnu en dejlig sommer, og pigerne drog hver til sit med undtagelse af en lille flok, der under Søndergårds gode ledelse drog ud på en lille turné, men om det beretter han selv andetsteds.

Som det vil være en del af jer bekendt, måtte vi i år undvære Rask Nielsen på sommerskolen. Først i april måned blev han alvorligt syg og måtte på hospitalet, og da helbredet trods langvarig rekreation ikke blev så godt, at han turde påtage sig det krævende skolearbejde igen, måtte han bede sig fritaget for sin stilling her ved skolen. Foruden skolens tak til Rask Nielsen vil jeg gerne bringe en personlig tak for venskab og værdifuld hjælp i skolearbejdet.

Vi er nu godt igang med vor sjette vinterskole, 7 nordmænd og 6 sydslesvigere og en god lille flok her fra landet arbejder alle godt og energisk.

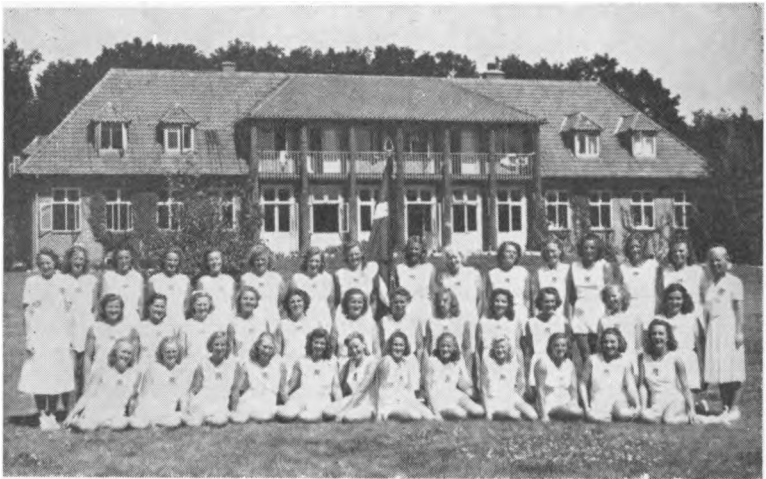
Ellers står alt vel til, ja, jeg må dog fortælle, at Knud midt i oktober måtte indlægges på hospitalet for en brok- lidelse. Det var en ret slem omgang, vi måtte undvære ham den første tid af vinterskolen, men nu går det fint igen.

Hvorledes går det med den planlagte udvidelse? Ikke godt, der gives ikke tilladelse til skolebyggeri endnu, men til næste år håber jeg at have godt nyt at fortælle.

Til slut vil jeg gerne sende jer alle vore bedste hilsener med et lykke til i det arbejde, I står i. Tab aldrig modet. men husk, »hvor der er vilje, er der også vej!«

Glædelig jul og godt nytår.

Jeres Bjarne, Birte, Ingrid og Svend Aage Thomsen.

SKOLENS KURSUSVIRKSOMHED

Denne side af vort skolearbejde har igen i år været med til at sætte kulør på sommeren. Vort barometer i kaminstuen er steget adskillige grader, kort sagt, der er igen kommet mange nåle på det store danmarkskort, så vi nu er oppe på ca. 4700 nåle eller rettere elever; et pænt resul-

Aprilkursus.

lat efter 5 år; det ansporer til fortsat virksomhed i denne retning. Allerede på nuværende tidspunkt kan vi se, at næste sommer vil blive en stor kursussæson.

Der viser sig stadig nye ansigter her; i år har vi således ikke haft mindre end 5 nye kursus, så at sige samtlige danske idrætsorganisationer har nu besøgt os, hvilket er meget opmuntrende.

Det er ved at blive tradition, at en hel række af vore kursus ligger fast år efter år, hvilket skaber en fast ramme om vor kursusvirksomhed, der er meget betydningsfuld.

Sæsonen indledtes med de traditionelle påskekursus, Dansk Cykleunion for Landevejssport og Århus Atletikring. Begge kursus var velbesøgte, og den dygtige ledelse forstod i fuldt mål at få et godt udbytte af opholdet.

Atter i år afholdt vi i april vort kursus i fri idræt og boldspil, og for første gang var fodbolden med på programmet. Kursuset fik et udmærket forløb med deltagelse fra Norge, Sydslesvig, samt god dansk tilslutning, et forløb, der giver os tro på, at disse kursus har deres mission og bør fortsættes hvert år fremover.

For anden gang havde Dansk Ski- og Orienteringsforbund lagt deres kursus i orientering her med deltagelse fra Finland, Sverige og Norge, samt naturligvis Danmark. Eksperterne Arvid Nielsen og Olaf Andersen var ledere, og de forstod i rigt mål at udnytte vort dejlige terræn både ved dag- og natorientering.

Vejle Amts Gymnastikforening lod afholde et weekendkursus for håndbolddommere. Selvom den bestående procentdel ikke var så stor som ventet, forløb kursus dog udmærket og deltagerne fik stor udbytte af weekend'en.

Olympiaden gik heller ikke vor dør forbi, idet vi fik lov til at mærke lidt til forberedelserne. Dansk Amatørbokseunion havde således henlagt instruktionen af deres jyske olympiadehåb her til skolen under ledelse af de to bokseeksperter Svend Lysgaard og Jens Christensen med hjælp af Aksel Bjerregaard, der ledede gymnastikken og konditionstræningen. Det var en fornøjelse at se, med hvilken iver deltagerne gik til arbejdet, men det var jo også en stor og krævende opgave, der stod for.

Juni bød på et nyt kursusbekendtskab ved Arbejdernes Bicykleklub fra København. Klubbens unge emner tilbragte

Glade Københavnerpiger.

under vor gamle ven Aksel Goltermanns ledelse 10 fornøjelige dage med instruktion og træning. Pæne placeringer ved et par jyske løb belønnede de unge for deres anstrengelser. Vi ønsker dem velkommen igen næste år.

Før vort årlige elevmøde havde vi repetitionskursus for gamle sommerpiger med et større antal deltagere end tidligere, vi håber derfor på fuldt hus, når vi kalder igen næste år.

Derefter oprandt et af vore gode og humørfyldte kursus, idet Dudde Bistrups glade københavnerpiger indtog skolen i et elendigt vejr, der desværre holdt sig ugen ud, men humøret bar over med det meste, et par gode udflugter m. m. bevirkede, at ugen alligevel blev den oplevelse, der er tradition for.

Det andet kursus i juni var igen et af de faste, arrangeret af Dansk Arbejder Idrætsforbund, som for første gang fyldte hele Jomsborg. Den dygtige ledelse, ferietiden og fodbold som nyt på programmet har uden tvivl været medvirkende til, at tilslutningen i år var blevet større end nogen sinde. Der arbejdes ualmindelig godt, resultaterne

fortæller om dette, derfor glæder vi os til at se dem igen.

Og så kom Dansk Boldspil Union med deres kursus for juniorinstruktører. Der var 4 i træk og ved dem alle medvirkede to drengehold. Disse drenge repræsenterede Brande-, Bagsværd- og Nykøbing Mors Idrætsforeninger, samt Akademisk Boldklub, København. De to første kursus blev ledet af Svend Nielsen og Jens Nygaard, medens vore gamle kendinge Egon Thon og Vestervig Madsen tog sig af de to sidste. Alle fire kursus var et led i D. B. U. s instruktøruddannelse, der strækker sig over 3 år, og der er ingen tvivl om, at det udmærkede arbejde, som her udføres, vil give resultater ad åre.

Stige Gymnastikforening havde fået den gode ide at aflægge os et besøg på en weekend-tur og benyttede lejligheden til at få en dyst med vore dygtige håndboldpiger, der med stor ære forsvarede skolens farver.

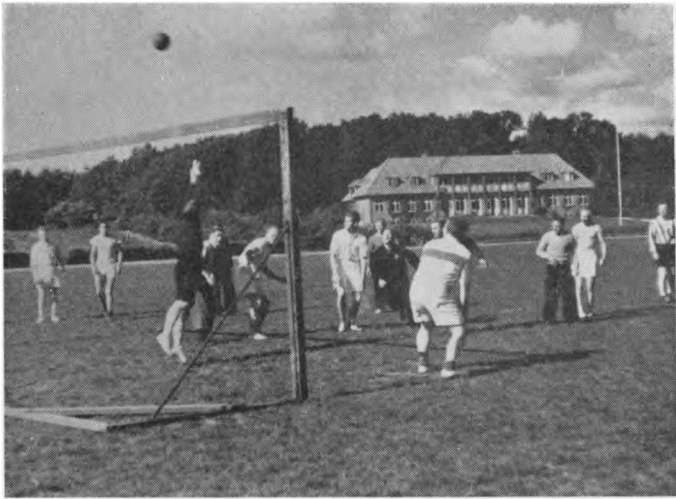
Først i august måned afholdt Dansk Athletik Forbund sit fjerde lærerkursus under ledelse af gymnastikinspektør Poul Jørgensen og adjunkt Volmer Lilholt. Tilslutningen viser stadig opadgående tendens på disse kursus, som vi sætter stor pris på i forvisning om deres betydning for dansk idræt.

I samme uge gjorde vi det andet nye bekendtskab, idet Frederiksbjerg K. F. U. M. havde lagt deres lejrskole her ned. Vort indtryk var, at de tilbragte otte dejlige dage, krydret med deres egen olympiade m. m.

Det danske missionsforbunds ungdom var vort tredje nye kursus, og tilslutningen hertil var den største i hele sæsonen.

Dernæst kom Dansk Amatør Bokse-Union med deres faste instruktøruddannelse under Svend Lysgaards udmærkede ledelse. Der opnås store resultater på disse kursus, og en dygtig stab af instruktører går hvert år ud i arbejdet for at lede dansk boksning ind i de bedste baner. Det grundlag, disse instruktører får at arbejde med, giver dem gode forudsætninger, og vi glæder os hvert år til at se dem.

Sammen med Bokserne havde vi et idrætskursus for

Fodboldkamp mellem boksere og præster.

præster. Det blev en oplevelse for alle, og mange og gode tanker kom til udveksling mellem os.

En af vore helt store begivenheder oplever vi med vort årlige old-boys kursus. Det liv og humør, old-boys altid udstråler bidrog til otte pragtfulde dage.

Dr. Bøje og o'peder gav levende og berigende skildringer af deres »deltagelse« og oplevelser ved olympiaden, samt reviderede vore opfattelser af det, vi havde læst om denne store begivenhed. De tilbagevendende udflugter kan naturligvis ikke undværes på dette kursus, og i år var brunkulslejerne ved Søby et af målene for en vellykket tur. Den gamle garde vender år efter år tilbage, og vi stiller store forventninger til gensynet med dem næste år.

I oktober havde Dansk Aften- og Ungdomsskoleforening kursus for ungdomsskolelærere og nævnsmedlemmer.

Endelig sluttede vi sæsonen med det traditionelle esperantokursus, som altid er med til at sætte kulør på de triste efterårsdage og minde os om, at vinterskolen snart står for døren. Dette kursus er gledet ind i den faste plan, og vi hilser dem hvert år med glæde velkommen.

Et tilbageblik over den forløbne sæson vækker en række

Sandbjerger i Søby.

af gode minder hos os, de forskellige kursus er hver især med til at præge livet på skolen, og vi mindes med glæde hvert enkelt, hvorfor vi med et »på gensyn« ønsker såvel forbund som ledere og deltagere

Glædelig jul og godt nytår. *Svend Aage Thomsen.*

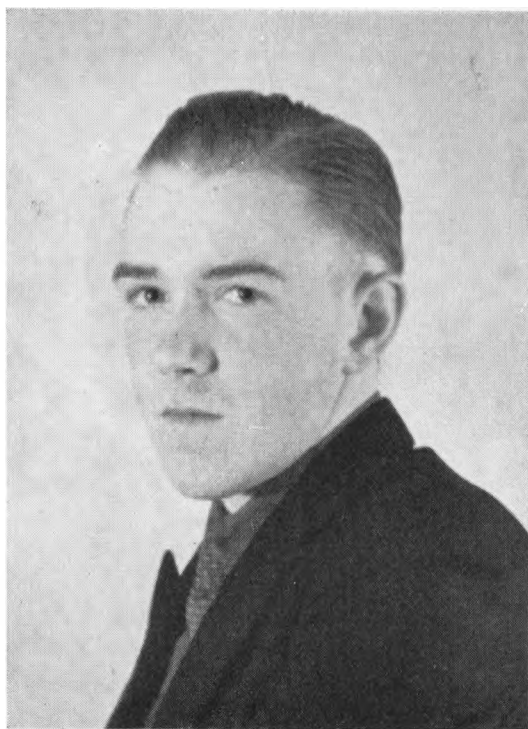

Den 18. november 1947 døde Dansk Idræts Forbunds formand oberst H. Sander.

En dybfølt tak skal lyde fra Den jyske Idrætsskole for den hjælpsomhed, interesse og støtte, oberst H. Sander altid beredvillig har ydet skolen.

Æret være hans minde.

Aage Espersen, † 18. december 1947.

Aage Espersen var elev vinteren 44—45. Vi kender ham som en stilfærdig og pligtopfyldende ung mand, som vi kom til at sætte stor pris på.

Æret være dit minde.

Hans Villy Hjort, der afgik ved døden den 21. december 1947, hørte til skolens venner og hans død berørte os dybt.

Æret være dit minde.

FRA UDLANDET

I n d i e n .

Jeg ser i Aarsskriftet, at Skolen arbejder støt og sikkert fremad, og jeg har ogsaa fulgt de gamle Elevers smukke Artikler om gamle Minder. Jeg selv tænker tit tilbage til min gamle Skole, hvor vi havde den Ære at være Pionerer. Dengang anede jeg ikke, at jeg senere skulde farte omkring i Verden, da slet ikke som engelsk Kolonisoldat, men da Chancen bød sig til at rejse paa en billig Maade, slog jeg til og forlod, til min Families Bestyrtelse, mit gode Arbejde for at prøve Lykken i det fremmede og stille min Rejselyst tilfreds.

Jeg synes selv, at et godt Resultat er opnaaet. Som I ved, er jeg ikke i engelsk Tjeneste mere, men forlod samme for godt et Aar siden, efter 18 Mdr.s Tjeneste med de dermed følgende Strabadser. Skæbnen vilde ikke, at jeg skulde forlade Indien med mit Regiment. En Maaned før vi skulde rejse, var jeg paa Ferie i en Bjergby, kaldet Simla, som ligger oppe i Heniologas skønne Landskab, og der var jeg inviteret til »Tea Party« hos en dansk Familie, som havde levet i Indien i mange Aar. Samtalen førtes hen paa Kødvarer-Virksomheden. I ved, at jeg var i Slagterfaget, og jeg fik at vide, at dette Firma manglede en Mand til at lede dets private Slagteri og Konservesfabrik. Jeg var ikke sen til at benytte Chancen og blev antaget med øjeblikkelig Tiltrædelse. Gode Raad var dyre. Det er nemmere at komme ind i Hæren, end at komme ud igen, særligt naar man stadig har 1 Aar mere at aftjene, men ved Hjælp af min flinke Oberst samt det danske Konsulat i Bombay, fik jeg overtalt Krigsministeriet til at give Afkald paa mig, og jeg overtog min Stilling faa Dage, før mine øvrige Kammerater forlod Indien for steds.

Byen, hvor jeg nu er, hedder Aligarh og ligger ca. 150 km fra Hovedstaden Delhi. Aligarh er ikke nogen vigtig By, den eneste Seværdighed er det muhammedanske Universitet, det største i Landet. Derfor ser vi altid et større Antal Studenter ikklædt deres særlige Klædedragter, sorte, lange Frakker samt Astrakan-Huer, som for det meste altid bæres af Muselmanen. Vi har ogsaa her maaske Verdens største Laasefabrik, som forsyner den halve Verden med Laase. Forlystelser er lig Nul, her er nogle faa beskidte Biografer, hvor kun indiske Film spilles, den nærmeste ordentlige Biograf er i Delhi. Ellers bestaar Byen af de sædvanlige overfyldte Basarer, hvor faktisk alt kan købes. Basarerne bestaar af raa, tømrede Træhuse, tæt ved hinanden. Varerne er stablet op overalt, og Sælgeren sidder midt i det hele og falbyder sine Varer, helst mere højroestet end sin Nabo. Det er altid en Oplevelse at besøge disse Basarer, der er en Trængsel

uden lige, man gaar mellem Køer, Geder, Grise og nøgne Unger, Klynger, der sidder og ryger deres nationale Vandpipe, der gaar efter Tur fra Mund til Mund.

Mændene diskuterer højlydt Dagens Begivenheder. Oksekærrerne maser sig gennem de snævre Gader, og paa Gadehjørnerne staar en Politimand og gør fortvivlede Anstrelgelser for at holde Orden paa Roderiet.

Alle synes at have forfærdelig god Tid. I det hele taget faar man det Indtryk, at Inderen er forfærdelig doven. Naar jeg tænker paa Københavns travle Folkeførd og sammenligner det med Folkelivet her, kan man ikke komme til anden Slutning.

Naar det gælder Religionen, er det helt anderledes. Modsætningsforholdet her kan faa Folk i den største Ophidselse. Deres Religion betyder alt, den er saa nedarvet, at en Hentydning til dens til Tider noget ortodokse Tankegang betyder et Fjendskab. For Hinduen er Koen en Helligdom især. Jeg har en Kontorist, som er ren Hindu, og han tilhører endda en af de højeste Kaster, de saakaldte Brahminer. Disse paastaar, at de nedstammer fra Guderne. En Dag spurgte jeg ham, om han virkelig troede paa Koen som en Helligdom. Ja, svarede han, for Koen giver os Føde i Form af Mælk og Ost, og af dens Møg faar vi Brændsel til at give os Varme om Vinteren, i det hele taget er Koen det vigtigste for vor Eksistens.

Der er jo egentlig noget rigtig i det, han sagde. Den gode Hindu spiser overhovedet ikke Kød, saa Koens Produkter betyder derfor meget for ham. Slagtning af Koen er forbudt i Indien. De laveste Kaster spiser Svinekød samt Fjerkræ og bliver betragtet som noget laverestaende og behandlet som saadan. De udfører alt lavt Arbejde som Gadefejning, Renovation, ja, alt Arbejde, som andre ikke vil udføre.

Muhamedanerne er Hinduens store Modsætning, og man kan godt sige store Fjende. Han hader Svinet og vil hellere dø end røre et dødt Svin. Derimod slagter han Koen, og saa er det nemt at forstaa, at Hinduer og Muhamedanere ikke kan enes. Hele deres Levemaade er ogsaa vidt forskellig, især i Ægteskabet. En muhamedansk Kvinde gaar tilsløret og bliver holdt inden Døre. Allerede fra 12 Aars Alderen faar hun Sløret, og ve den, der prøver at løfte det. Hindukvinden gaar mere frit omkring, maaske er hun lidt sky, men dog ret normal. Hun udfører haardt Arbejde; tit ser man hende slæbe store Byrder, medens Husbonden gaar med Hænderne i Lommen. Hun kan ikke være tilstede ved Mænds Selskab og gaar altid bag efter sin Mand. Han vilde nedværdige sig selv, hvis han tog sin Kone under Armen.

Det, der frastøder mig mest ved Hinduismen, er det store

Antal Gudebilleder, de beder og ofrer til, og de har et Utal af Helligdage i Forbindelse med de store Fester for Guderne. Eilers maa jeg sige, at Inderen i Almindelighed er venlig og gæstfri.

Paa mine stadige Ture ud i Landet paa Svineopkøb kommer jeg ofte til deres Landsbyer og faar altid en god Modtagelse, bliver budt paa The og Gedemælk samt Masser af kogte Æg og Ris. De er parate til at gøre alt for ens Behagelighed. Derimod er de meget snedige, naar Handelen kommer i Gang. Samtalen kan vare i Timevis, før en Løsning er naaet. Jeg har altid en Tolk med mig, da mit Sprog langtfra er fuldkomment, men for hver Dag lærer jeg noget nyt. Alt er primitivt i en saadan Landsby, Husene er lerklinede, Mennesker og Dyr bor sammen, sanitære Forhold mangler fuldkomment, alle er snavsede, men alle synes lykkelige i Fattigdommen. Fornødenhederne er smaa, for det meste er de Jordbrugere, og hvor jeg kommer, er de ivrige Sukkerdyrkere. Det raa Sukker bliver tilberedt paa Stedet, utroligt primitivt, og derefter bliver det bragt til Fabrikken. En Landsby er næsten selvforsynende, idet der findes de nødvendige Handlende, saasom Købmænd, Smed, Tømrer o. s. v.

Ofte bliver man betragtet som en Musæumsgenstand, da flere aldrig har set en hvid Mand, særlig Børnene er utroligt nysgerige.

Landsbyens Liv bliver dirigeret af den ældste og hans Raad. Han bliver kaldt »Gaffu« og har stor Autoritet. Hans Ord er Lov. Vejene, der fører til disse Landsbyer, er forfærdelige, det er et helt lille Kunststykke at faa en Lastbil gennem Vildnisset.

Jeg synes, Landskabet er tiltalende, især i Februar og Marts Maaned, hvor Agrene staar i fuldt Flor grundet paa den store Regntid, som begynder omkring September. Regnen kan sile ned i Spandevs og tit flere Dage i Træk. Jorden bliver gennemvædet og Brøndene fyldt til senere Brug. Efter Regntiden faar Bonden travlt med at pløje med den gamle Træplow forspændt Okser, ja undertiden med Kameler. Derefter Saaningen, og snart ser man Spirerne komme op af den meget frugtbare Jord her i Dallandet. Selvom der er kommet megen Regn, maa Lodderne stadig overrisles. Det foregaar ved, at smaa Kanaler bliver gravet i Firkant omkring smaa Stykker, og fra en større Kanal bliver Vandet fra Brøndene ledet ud til hele Ageren.

Fremgangsmaaden med at trække Vandet op af Brønden er forskellig. Nogle faar det op med Haandkraft ved at binde en Spand i et Stykke Reb, andre bruger større Spande og lader en Okse gøre Arbejdet. Mere velhavende Bønder har ladet indrette et lille Vandhjul, som bliver trukket ved en Rundgang forspændt to Okser.

Denne Overrisling er meget besværlig, men nødvendig for

Beboernes Eksistens. Staten arbejder med store Planer om at faa alt dette organiseret og gjort mere moderne. Alt er saa forfærdelig primitivt. Sæden høstes med Knive, og Tærskningen foregaar ved, at man breder Sæden ud paa et Gulv og lader et Par Okser vandre rundt i det i en Dags Tid. Derefter tager man Halmen bort og renser Kornet. Et Tærskværk er aldeles ubekendt blandt den største Del af Befolkningen. Jeg har endnu ikke set nogen, selv ikke paa vor Farm har vi et, vi gør vort Arbejde som andre Steder, altsaa næsten. Vi skal gaa mindst 150 Aar tilbage i Tiden for at finde noget tilsvarende i Danmark.

Svinene gaar frit omkring, og om Natten bliver de taget ind i det samme Hus, som Menneskene lever i. De er næsten halv-vilde og minder om vort eget Landsvin i gamle Dage. Til Slagting er de ikke meget brugbare, i hvert Fald ikke for et Fødevarefirma som vort. Vi køber disse Dyr for at krydse dem med vore egne rene Racer, indførte fra England, og Afkommet fra denne Krydsning er ret godt.

Vi har til Stadighed henved 1000 Svin i Staldene, og Opdrætningen foregaar efter moderne Metoder. Vore Svinestalde er storslaaede, selv i Danmark skal man lede længe for at finde dem bedre. Alle Stier er Mursten og Cement og er luftige med store Svinegaarde. Fodringen foregaar ad Skinnevej, og vi har Vandhaner i hvert Rum, da alle Rum bliver skrubbete dagligt samt sprøjtet med Kalk og Karbolvand for Insekter og Epidemier.

At opdrætte Svin i et Land som dette er forskelligt fra vore hjemlige Forhold. Vintertiden er en god Tid, da Klimaet er som en dansk Sommer, kølige Nætter og Sol om Dagen. Svinene trives godt, og mange Søer faar Smaagrise i Februar. Derimod er Sommeren haard ved Dyrene, Temperaturen er frygtelig og Solens Kraft utrolig. Mange Svin gaar simpelthen til af Varme, andre æder intet. Det er især vore Racedyr, som lider, de mere robuste Landsvin kan tage Klimaet. I alle Husene har vi store Cementkummer fyldte med Vand, hvori Dyrene prøver at søge Beskyttelse mod Heden.

Saa snart Regntiden er inde, er det ovre, og Dyrene vaagner op til nyt Liv sammen med Naturen.

Vort Slagteri er meget moderne, og vi fremstiller meget forskelligt i Røgvarer og Konserves. Vi sender vore Produkter overalt i Indien gennem vore mange Filialer. — For at prale lidt kan jeg fortælle, at vi fik en Bestilling paa fire røgede Skinker til en Middag for Generalguvernøren, Lord Mountbatten, specielt tilberedt, saa jeg maatte selv i Gang med dem. Det er vel det bedste Stykke Arbejde, jeg hidtil har lavet, og Middagen forløb da ogsaa uden Fordøjelsesvanskeligheder.

Vort Firma er Pionerer inden for Branchen og har allerede

skabt sig et godt Navn. Vore Kunder er i første Række den hvide Befolkning, men ogsaa mange af de oplyste Befolkningslag har begyndt at nyde Produkter fra Svinet. Jeg tror, at i Løbet af nogle Aar vil der komme flere og flere Slagterier, tænk bare paa, hvorledes Fremskridtet har banet sig Vej hjemme.

Indien er bagefter med mange Ting, men siden den er blevet en fri Nation, kan man mærke, at nu skal det være. Kun var det en Skuffelse for mange, at det var nødvendigt at dele Landet i to Stater. Men det kunde altsaa ikke blive anderledes. Kun haaber vi, at Misforstaaelserne maa bortfalde, og de to evige Stater maa faa Fred til at udvikle sig og maaske senere forene sig til det fælles bedste. Den største Spænding er i den nordlige Stat Kashmir, hvor Indien og Pakistan staar over for hinanden i bitter Kamp om Herredømmet i denne Indiens smukkeste Port, før kaldet Landet med de lykkelige Smil, nu vilde Taarernes Land passe bedre. Mærkeligt, at Menneskeheden stadig synes, at Vold er noget at stræbe efter. Desværre er det jo ikke hernede alene, men det ulmer jo kraftigt overalt i Verden.

Paa vor Farm har vi eget Mejeri, meget moderne, drevet efter skandinavisk Mønster. Grundlæggeren af dette er Svensker, og det er stadig den samme, som driver det. Vort Mejeri fremstiller Smør i Daaser, Ost samt frisk Smør, som bliver sendt til alle Dele af Landet, særlig til de store Byer. Vi har eget Kohold, som giver Mælk til vort lokale Marked, medens vi faar Fløden til vort Smør fra Landsbyerne heromkring.

Foruden dette har vi Værksteder til Fremstilling af mindre Mejerimaskiner, og hvad der maaske vil interessere jer er, at vi er Eneforhandlere for Indien af de berømte Alfa Laval Malke-maskiner m. m.

At leve paa en Farm som denne er naturligvis interessant, man kan lære meget af Landet at kende, komme i Kontakt med Befolkningen og lære deres Sprog. Alle Arbejdere er Indere, mange af dem er glimrende Arbejdere, flere Familier har arbejdet her i Generationer. Vi har egen Kirke for vore Kristne og fri Skole for Børnene.

Jeg gaar med Tanker om at starte en Idrætsforening med Gymnastik og Boldspil, men jeg maa lære Sproget først. Det kunde være rart at se de unge Mænd som et Hold Gymnaster. Jeg tror, der er Materiale til et godt Hold, da de alle er velskabte og smidige.

Jeg selv holder mig i Form ved Ridning og Jagt, det eneste, jeg kan finde paa for Tiden. Jeg er den eneste Europæer foruden Direktøren, der er Englænder. Han er en ivrig Rytter, saa jeg følger Trop. Maaske de fleste vil finde Livet ensomt her. Jeg gjorde det i Begyndelsen, men er nu vant til det. Jeg bor i en

Bungalov alene, og jeg maa sige, at det er lidt tomt. Forplejnngen er god, hvad jo ogsaa er af Betydning.

Det var et langt Brev, men en saadan Fristil er jo altid rar at bruge sin Fritid til. Jeg bor jo midt i en nyfødt Nation, men alligevel i et tusindaarigt Kulturland, som jeg haaber herigenem at have givet jer lidt Kendskab til.

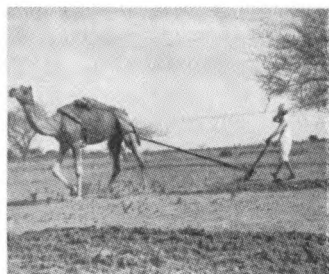
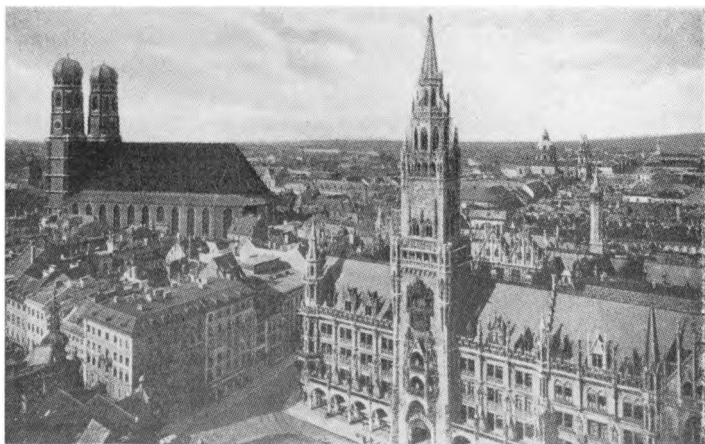
Erik Borum.

M ü n c h e n .

Sammen med 50 andre unge danske, der hver især var repræsentant for en forening tilsluttet Ungdomsorganisationernes fællesråd, rejste jeg den 9. juni til den store internationale ungdomskongres i München. Den var arrangeret af de bayerske ungdomsorganisationer i samarbejde med 4 førende blade i Bayern. Der var reserveret ekstratog gennem Tyskland, og allerede i Flensborg mødte der 2 repræsentanter fra lejren; de fulgte os hele vejen og hjalp os over de mange genvordigheder, som vi kom ud for.

Som de første gæster blev vi modtaget på banegården med megen ære. Der blev delt blomster ud til pigerne, og vi begav os ud til lejren. Vi var så i de følgende 10 dage sammen med 1000 unge fra 40 forskellige lande, og jeg vil forsøge at gengive nogle indtryk fra disse hektiske dage.

Der var et væld af arrangementer, så mange, at man hele tiden måtte vrage og vælge, inden man kunde bestemme sig. Hver formiddag samledes man i små studiekredse for at drøfte forskellige emner, og der blev talt meget i disse dage. Interessant var det at se den iver, hvormed disse unge søgte efter noget nyt. De var klar over, at det, de havde bygget på, var forbi, og at der måtte komme noget nyt. Men det var alligevel, som om de savnede grund under fødderne, de manglede et gammelt lands kultur at bygge det nye videre på. De var klar over, at de havde tabt krigen, mindre måske, at de havde fejlet fundamentalt; og det, der skulle komme, måtte være noget nyt, noget, der kunne gribe dem og give dem en fremtid, som de kunne leve i. Typisk for disse unge tyskere var deres mangel på realitet. De kom frem med mange teorier om noget nyt, som nødvendigvis måtte falde til jorden, fordi det ikke lader sig gøre at rive et folks historie over og skabe det nye, uden at det har sine rødder forankret i fortiden og stadig kan føre udviklingen fremad. Der er ingen tvivl om, at der hos mange unge i Tyskland er en længsel efter noget, de kan leve på. Her er en opgave ogsaa for os danske, at støtte de gode kræfter i Tyskland på alle de måder, vi kan, der er nok at trækkes med, nazismen er ikke død, og vi må gøre os klart, at målet er ikke at slette Tyskland ud, men at

München, Holland. Indien.

være med til at skabe et Tyskland, hvori de gode kræfter må komme frem i første række og blive de retningsgivende.

Blandt nogle af de oplevelser, der sætter sig særlig fast, var den katolske gudstjeneste i den store domkirke. Det var mærkeligt at stå i den ødelagte kirke; så man op, skimtedes den lå himmel foroven. Der var rejst et alter, og det var med en egen følelse, man overværede den katolske gudstjeneste med den pragt og ceremoni, der fulgte med.

En aften var vi med studenterne på universitetet til teater, og bagefter samledes vi til hyggelig aften i Hofbrau-kælderen. Her, hvor Hitler i sin tid begyndte sine eksperimenter, samledes nu unge fra hele verden. Det må bemærkes, at amerikanerne har overtaget det, og det var dem, der stillede det til rådighed for lejren.

De fleste danske benyttede lejligheden til ture i den smukke omegn. I mindre hold drog vi ud, og den oplevelse, der for mig var den største ved hele turen, var udflugten til Garmisch-Partenkirchen. Det er måske den smukkeste del af Tyskland. Det er her, amerikanerne ferierer og holder mest til. Det vil også være kendt fra de olympiske lege i 1936. Vi tog fra lejren en morgen, 7 mand, og formedelst 2 cigaretter og 2 timers rejse med toget nåede vi de 100 km uden for München. Så gik det opad, forbi rivende bække, gennem tunneller, hvor vandet sivede ned, over næsten faldefærdige broer, op, bare op, til vi stod i den evige sne og så mod byen, der lå som en lille tue langt, langt nede. Det er en oplevelse, man aldrig glemmer. Og her, flere tusinde meter oppe, lå der små hytter bygget af Hitlerjugend; materialet var båret op ad næsten ufremkommelige veje og stier, en mægtig præstation. Kl. 17 var vi ved svævebanens top og kom med den ned; turen varede 15 minutter, og det var herligt at glide gennem luften og se ud over dybet langt nede. Vi nåede hjem langt ud på natten, dødtrette, men med en uforglemmelig oplevelse bag os. Andre tog til Berchtesgaden, men ingen kom op i »Ørnereden«. Ellers gik dagene med udstillinger, film teatre, koncerter, bl. a. overværede vi en aften Beethovens 9. symfoni spillet af 90 mands orkester, det var en stor oplevelse.

Sent om aftenen samledes vi i lejren til lejrball og lignende, hvor tiden gik med sang og muntert røre. Her mødtes negeren med danskeren, inderen med nordmanden, så klang de mange stemmer ud over lejren, fra unge, forskellige i hudfarven og i udseende og måske mest i sindet, men dog med et fælles mærke, de var klar over, at meget skilte, men at der var en ting, de havde fælles, menneskehedens adelsmærke, og der lød fra os alle den sidste aften en bøn om, at vi måtte finde sammen som

mennesker og få lov til at bygge op igen. Ikke en verden, hvor alle grænser jævnes ud, og man bilder sig ind, at vi er ens, men en verden, hvor fordragelighed og menneskeret måtte komme i første række og gensidig respekt for livet være det bærende.

Måske følte det stærkest, fordi vi vist alle var klar over, at det var den eneste chance for at redde resterne af vor gamle kultur. Europas kultur, som måske står over for valget mellem eksistens eller total udslettelse.

Og så gik det hjem, gennem et Tyskland i hektisk oprør, pengeombytningen skulle overstås, og alle forsøgte at redde det, der kunne reddes, inden pengene blev ugyldige.

Stærke indtryk havde sat sig fast, indtryk af åndelig nød og fattigdom, men også indtryk af en ungdom, som ville være med til at bygge op, om de fik lov til det, en ungdom, som i sindet havde en længsel efter noget, de kunne leve på.

Lad os håbe, de store må forstå det, inden det er for sent.

Hilsen til alle vennerne ude omkring.

Thormod Petersen.

H o l l a n d.

Det er Efteraar i Holland.

En Sommer, rig paa Oplevelser i dette kønne, flade land, er gaet.

Jeg har arbejdet ved Landbruget og været heldig at faa en god Plads og 2 × 8 Dages Ferie til at se mig om.

Om disse Ture vil jeg gerne berette og begynder med den første, der gik over Zuidersødæmningen, gennem Weringsmeerpolderen til Amsterdam. Herfra over Haarlem, Leyden til Sgefeningen, hvor vi fik os en dejlig Dukkert i Hollands dejlige Vesterhav. (Os er mig + to danske Kammerater, som jeg fulgte med paa Turen). Derfra videre til Haag, hvor vi besaa Fredspaladset med stor Interesse. Et pragtfuldt Bygningsværk med skønne Udsmykninger i alle de forskellige Sale. Haag er en meget smuk By, og skønt Hollænderne roser Amsterdam over Skyerne, finder jeg dog Haag langt kønnere. I Rotterdam saa vi den store Havn og kørte under Floden Maas gennem en stor Tunnel med rullende Trapper ved Op- og Nedgangen.

Gennem duftende Frugtlande naaede vi ned paa den af alle kendte Ø »Walcheren«. Denne Ø, som under Krigen fik sine Diger sprængt og i længere Tid var oversvømmet med Saltvand, ligger nu som før og smiler de vejfarende i Møde.

Øens Befolkning gaar for den største Part klædt i Nationaldragter, og hvad de unge Piger angaar, saa ser de henrivende ud. Vi var en Tur rundt paa hele Øen og saa f. Eks. et Sted en Gedebukkestation med omkring 25 opstaldede Geder.

Fra Walcheren gik Turen med Færge over Vester Schelde til hollandsk Flandern og herfra ind i Belgien, over Gent til Bryssel. Her saa vi paa alle Byens Herligheder og havde bl. a. Lejlighed til at opfriske Bekendtskabet med den for os næsten forglemte Frugt: »Bananen«.

Paa Tilbageturen cyklede vi gennem Antwerpen og en Tilfældighed sørgede her for, at vi fik Lejlighed til at spise Rosinbrød med dansk Smør og Kirsebær til.

Tiden gik al for hurtigt, og vi maatte de sidste 3 Dage af Ferien træde mere i Pedalerne, end der var morsomt. Vi cyklede ca. 150 km pr. Dag, og for hele Turen kom vi op paa 8—900 km.

Min anden Tur var knap saa lang, men paa sin Vis mere spændende og mere rig paa Oplevelser. Her startede jeg ene Mand, sejlede med Baad over Issel Meer til Amsterdam, hvor der afholdtes Kroningsfest for den unge Dronning Juliane. Med en Turistbaad var jeg en Tur rundt gennem Byens Kanaler og Havnen. Langs Kanalkanterne og Kajen var anbragt smaa Lysguirlander og med Vandets Hjælp dannede de en dobbelt lysende Kæde paa hver Side af Baaden.

Dagen efter, den 6. September, var Amsterdams Beboere helt tossede. Klokken 3 om Eftermiddagen skulde Dronningen køre rundt i Byen, men da jeg kom Kl. 9 var der ikke en Plads tilbage, og jeg maatte forlade Amsterdam uden at have set Dronningen.

Cyklen styrede nu sin Vej mod Utrecht. Her var der ogsaa mange Folk i Staden, og jeg fandt ingen Logi og selvom Vejret ikke var allerbedst, slog jeg mig ned i en af Byens Parker og tilbragte Natten med et Par dejlige varme Tæpper som eneste Ledsagere. I Utrecht var der »Jahrbeurs«, en stor alsidig Udstilling, svarende til Købestævnet i Fredericia. Efter at have »gloet« paa mange Maskiner og undersøgt et Par Stykker med Interesse, startede jeg atter »Øllebrødsmotoren«, og efter en lang Tørn naaede jeg Rejsens Maal, Aalten, hvor en af mine Kammerater boede. Han havde imidlertid ingen Cykle, og vi besluttede os saa til at tage Ranselen paa Ryggen og traske af paa Apostlenes Heste. Det gik os dog for langsomt, og vi begyndte saa at »lifte«. Vi var heldige og naaede i disse Dage op paa at tilbagelægge omkring 150 km pr. Dag.

Over den gamle By Deventer gik Rejsen nordpaa til Byen Zwelle. Herfra drejede vi Kompasset et Par Streger og den anden Aften var vi naaet til Groningen, hvor en Bekendt viste os rundt i Byen. Dagen efter var vi rundt paa Egnen omkring Byen og saa noget af det bedste Landbrug, vi har set hernede i Holland. De tres Kilometer, der er til Leuwarden fra Groningen, tilbagelagde vi med kun to »Lift«. I Leuwarden, Fries-

lands største By, saa vi den store Markedsplads bygget i to Etager, med Plads til Faar og Svin paa 1. Sal og Heste og Køer i underste Etage. Endvidere saa vi den store Zuivelfabrik »Frico« (Mejeri). Her laves mange forskellige Produkter, men den vigtigste er dog sikkert Chokolademælken, som de kommer paa Flasker og pasteuriserer.

Her i Sneek findes meget fint, frisisk (hollandsk) Kvæg, men Landet er ogsaa skabt for Kvægavl. Saa langt Øjet rækker, ser man ikke andet end Græs og Kanaler. Have har man dog ikke meget af og Skov slet ikke. Det kan maaske virke lidt øde, men har ogsaa sin Charme.

Naar man paa Afstand ser Skibene komme sejlene paa Kanalerne, ser det næsten ud som sejlede de paa Græsset.

En Gang i Sommer var jeg til Kapsejls, og som Afslutning paa denne afholdtes en »Flotrevue«. 1700 Sejlbaade laa Side om Side for tilsidst at hejse Sejlene og i mønsterværdig Orden sejle tilbage til Byen.

Jeg har svigtet Idrætten i Sommer, men har dog været Tilskuer til et Par Idrætsstævner. Jeg overværede bl. a. en Gymnastikopvisning. Der er himmelvid Forskel paa den hollandske og den danske Folkegymnastik. Jeg tror ikke, man hernede hygger Timeplanen op paa samme solide Baggrund, som vi gør i Danmark. Dog saa man enkelte Øvelser hos Pigerne, som kunde minde om danske. Endvidere havde Pigerne ogsaa Ringe og Barre paa Programmet, og her kunde Danskerne maaske lære noget. Det saa i hvert Fald pænt ud med disse Øvelser, og de havde slet ikke maskulint Præg.

Naar Hollænderne fester, slaar de sig meget mere løs end hjemme i Danmark. De drikker mere end almindeligvis i Danmark, og ved Baller danser man ogsaa nogle særegne Danse. Saaledes hører man under en Dans pludselig et langt Fløjt. Alle standser op og Kavaleren skal saa kysse sin Dame. Der bliver fløjet op imod en halv Snes Gange under een Dans. I en anden Dans sidder Herren paa det ene Knæ og har Damen paa det andet. Saa slukkes Lyset, og naar det atter bliver tændt har man væltet hinanden omkuld og bliver klumpet sammen mellem hverandre.

Ja, saadan er der saa mange Ting, der er forskelligt Holland og Danmark imellem, men stort set, saa tror jeg nok, at Holland er det Land udenfor Skandinavien, der kommer Danmark nærmest, og en fortsat Udveksling Landene imellem vil sikkert virke til fælles Bedste. Paa denne Maade kan man ogsaa gøre sit til Opretholdelsen af den Fred, som for Tiden hænger i bristefærdige Traade.

Hans Borgen Uhre.

Olympiaden 1948.

Olympiaden 1948 vil altid stå i et gyldent skær for mig, idet den blev den helt store oplevelse for os danske — og i særdeleshed for os, der var tilskuere ved legene.

Hvad var det så, der var den bedste oplevelse? Ja, det er umuligt at sige, men lad mig nævne nogle punkter, f. eks. den stemning, der herskede overalt, samt den følelse man havde af, at man gik imellem mennesker fra alle verdens nationer. Endvidere var det jo en oplevelse at overvære åbningshøjtideligheden, der var den mest festlige og pompøse, der kan tænkes.

Af atletikfolkene var der een mand, jeg gerne vil fremhæve, måske er han ikke blevet skænket megen interesse i den danske presse, men jeg vil fremhæve ham, fordi hans løb efter min mening var noget af det mest fuldkomne, der hidtil er set, endvidere for hans fine optræden. Hans navn er A. S. Wint, en 28-årig Jamaicaner. Læg mærke til ham, når olympiadefilmen kommer. Han vandt 400 m løbet og blev nr. 2 i 800 m løbet, endvidere var han på Jamaicas 4 × 400 m stafethold, men her maatte han desværre udgå på grund af en muskelsprængning. Forøvrigt var det morsomt at sammenligne hans løb med Holst Sørensens, hvilket der var lejlighed til i 800 m løbet. Det viste sig nemlig, at Holst Sørensen skulle tage 3 skridt for hver gang Wint tog 2. Hertil skal dog bemærkes, at Wint var ca. 2 m høj og havde en skridtlængde på ca. 2,15 m.

Wints modsætning var den tætbyggede tjekkoslovak Zatopek. Hans løb var rædselsfuldt — lige modsat alle lærebøgers teorier om løb, og hans sejr i 10 km løbet kan kun skyldes en overmenneskelig energi og kondition.

En anden løber, der også gjorde et stort indtryk på mig, var en finsk løber, der 400 m før målet i 10 km løbet havde overanstrengt sig således, at han på dette tidspunkt var bevidstløs, men stadigvæk løb som i søvne. 200 m fra målet blev han med magt trukket ud af løbet. Dette var den finske Sisu, der lå sådan i hans underbevidsthed, at løbet for enhver pris skulle fuldføres.

Med olympiadens motto hilser jeg alle kammerater fra skolen.

»Den vigtigste ting ved de olympiske lege er ikke at vinde, men tage del. — Den væsentligste ting i livet er ikke at sejre, men at kæmpe godt.«

Niels Vase Jensen.

NYT FRA GAMLE ELEVER

Kære Pionerer!

Mindet lader som ingenting,
er dog et lønligt Kildespring.

Ja, Minderne vælder frem. Fem Aar er gaaet, siden vi som Skolens Pionerer mødte op for at ruste os til fredelig Kamp i Ungdommens og Idrættens Tjeneste ved at dygtiggøre os i Færdigheder og samle Kundskaber til Virke som Ledere.

Jeg haaber, at mange af jer har oplevet en og anden Ting, der kan faa jer til at tænke tilbage til Tiden paa vores egen Skole. Lyspunkter, der for en Stund faar jer til at glemme Urolighederne i Verden. Husker I den Stemning, der kunde betage os en Sommeraften paa Skihopbakken, naar Maanen bygger Bro med sit Lys over Fjordens Vand, eller naar »det gyldne Slot i Vesterled« rejser sig bag Skovens mørke Silhuet.

Forleden gik jeg Tur op langs Mølleaaen i Nimtofte sammen med min Kone. Vinden blæste Bølger i Aaens Vand, saaledes at det saa ud, som Strømmen gik modsat det naturlige. Tilfældig kom jeg til at drage en Sammenligning med Danmarks Ungdom, som der siges og skrives saa meget om. Maaske er der en Del, der lader sig blæse med Vinden, men lad os haabe, at Understrømmen er saa stærk, at alle maa med i den rigtige Retning.

Men jeg skal igang med Beretningen —!

Nu er Helsø Forretningsfører i et større Firma i København, dog har der været saa megen Tid tilovers, at han har kunnet være Dommer ved Idrætsmærkeprøver og faa sin daglige Morgenrotur. En lille Tur har han været i Norge paa kombineret Studie- og Ferieophold og er blevet imponeret af Norges dejlige Natur.

Niels Linhardt er stukket af fra den gamle Verdens Besværligheder og er taget til det mørke Afrika, hvor han forsøger at sælge danske Varer lige fra 12 gr Tandlægebor til 12 Tøns Dieselmotorer fra B. & W. Handelsfirmaet holder til i Capetown og skal endvidere prøve at bytte Houlbergs Pølser og Gravenstener med Daasenegre og Bananer. (Adr. Postbox 5993, Johannesburg, Union of South Africa.)

Tim helliger sig stadig Landbruget i Hou og har udvidet Bedriften med en Traktor og en Arving. Laurits Pedersen er rigtig i Ilden. Formand for Grønfeld Idrætsforening, Leder af Idrætsmærkeprøver, Haandbold, Dreng-, Pige- og Karlegymnastik samt Iscenesætter af Teaterstykker, godt gjort, Laurits. Kaj Nørgaard har ledet Haandbold og er selv aktiv Redskabs-gymnast. Vagn Lynggaard har giftet sig og forøget Familien

med et Medlem. Leder Haandbold, Fodbold og Gymnastik i Sejerslev og er meget stolt over sine dygtige Drengene.

Svend Thomsen er Formand for Lillering Gymnastikforening og har i Sommer ledet Piger og Karle i Gymnastik. Det er 15 Aar siden, et Hold Karle har gennemført Sommergymnastikken, det har Svend haft Glæde af, men Synd ogsaa andet, naar man kender den Ildhu, hvormed Svend gaar ind for Ungdomsarbejdet. Frimann har forlovet sig, han er Chauffør i Nærum og har i Sommer ledet Haandbold og spillet Fodbold.

Stendevad har sørget for ekstra Sveskemærker til Julen, idet Familien er forøget til tre. Har ledet Gymnastik og fri Idræt i Vejen, faaet en ekstra Sløjfe til Guldmærket, lavet en Femkamp paa 2400 Points, saa ham er der Sving i. Frede Mortensen nyder Hjemmets Hygge med sin Prinsesse i Valby. Børge Dahl er blevet gift og har til Stadighed 2 Hold Piger, 2 Hold Mænd og et Drengehold i Rødbyhavn. Han leder alt Idrætsmærkearbejde, har selv faaet sin anden Sløjfe og melder iøvrigt om stadig Fremgang. Desværre er der ikke Plads til hans lange Brev, der indeholder mange gode Tanker om Ungdomsarbejdet og dets Vanskeligheder.

Kaj Nielsen prøver stadig at hindre Fangernes Flugt over Plankeværket i Sdr. Omme. Har spillet Fodbold sammen med de andre Betjente og ellers helliget sig Familielivet. Resultatet blev en Søn i Sommer. Jeg selv er blevet Forsikringsinspektør for Landets bedste Selskab (selvfølgelig) i Januar Maaned, og det gaar udmærket. Blev gift Lørdag før Elevmødet og Bryllupsrejsen gik til Skolen, ganske naturligt. Min Kone er ogsaa gammel Elev. Har ledet Haandbold i Ryomgaard, men ellers forhindrer min Rejsevirkomhed det idrætslige.

Der er mange af jer, der er aktive i Arbejdet ude omkring og gaar ind for Sagen med Liv og Sjæl. »Kamp maa der til, skal Livet gro,« siger H. V. Kaalund. Vi skal alle med i Kampen i Samfølelse med »vores allesammens Skole«, saa vi hver især kan bære Sten til dens stigende Evne til at dygtiggøre og oplære den Ungdom, der søger den.

Glædelig Jul — godt Nytaar.

Holger Gøttler.

Kære Sommerpiger 1944.

Nu kan jeg vist ikke vente at høre fra flere af jer, men I har nu været flinke til at svare på mine »rykkerbreve«, og det skal I have tak for.

Nå, men vi skal omgangen rundt og begynder med Hedvig. Hun er stadigvæk ansat ved »Rigstelefonen« og bliver der foreløbig. Hedvig går til gymnastik, men er ellers optaget af at lære

Esperanto, og var i sin sommerferie med til en verdenskongres i Amsterdam, og havde en herlig tur med mange oplevelser.

Så er det Meta, som meddeler, at hun den 19. november skal smedes i ægteskabets lænker og får navneforandring til Wasylus (flot navn). Vi ønsker hjertelig til lykke. — På »Nytofte« har de det godt. Gunhild har nok at gøre som gårdmandskone, og hun klarer den fint.

Karen har mange jern i ilden og kan slet ikke få tiden til at slå til. Hun har ledet flere hold gymnaster og om sommeren arbejdet en del med fri idræt. Anna sender hilsen fra Åbenrå, hun lå da på klinik efter en halsoperation, men forhåbentlig er hun nu rask igen. Inger Hedemark er vist ikke kommet hjem fra sin udenlandsrejse endnu. Inger har været heldig og fået stipendium til et års studieophold i Amerika. Det bliver spændende at høre derom i vandrebogen; det bedste ville dog være, om Inger overraskede os med at komme til elevmødet og fortælle os om sine oplevelser.

Grete Oxlund og Gerda har ikke ladet høre fra sig. Grete var sidste vinter på lolland og ledede der gymnastik.

Johanne blev i foråret færdig på Vejle Forskoleseminarium og er nu lærerinde i Læborg ved Vejen.

Marie er hjemme i Tarm; har i sommer dyrket idræt og var med til kursuset på skolen i juni.

Jeg er, som I ved, på Lillsved i vinter og trives godt blandt den svenske højskoleungdom.

Hermed de bedste hilsener og ønsket om en glædelig jul og et godt nytår.

Ingrid.

Kære kammerater fra vinterholdet 1944—45.

Først må I undskylde os, at disse oplysninger ikke kan være særlig omfattende, da vi ikke har hørt fra ret mange af jer.

Eigil Aasberg fortæller, at han nu endelig har fået papirerne i orden til Amerika-turen, og mens disse linier læses sidder han uden tvivl et sted i Californien og drikker coca-cola. Forinden »gik han hen og blev forlovet«, men hvis han kan finde sig tilrette med forholdene derovre, bliver pigen eftersendt. I modsat fald bliver turen en studierejse, således at han kommer hjem engang til efteråret. Eigil fik ikke helt det ud af sæsonen, som han havde ventet. Med sin kendte flid forberedte han sig godt. Bedste resultater: 100 m 11,6, 200 m 23,5, 110 m hæk 15,9 og 400 m hæk 57,1 og fine placeringer ved D. M. og J. M.

Johan Knoth-bager har Ole truffet et par gange i toget. Han arbejder i sin fars forretning og dyrker badminton og håndbold.

Frank er der vist ikke mange, der har set noget til; han har et par år været træner i Sverige. Anker Nørgård og fætter Westergård Jacobsen arbejder begge ihærdigt med idrætsarbejdet både som aktive og som instruktører. Westergård spiller fodbold, har sidste vinter ledet gymnastik og skal gøre det samme igen i vinter i Skovsgård. Begge er ivrige håndboldspillere i Øster Svendstrup. Anker er formand for klubben, der i år har vundet turneringen med 181 mål mod 43 — eller 18 mål pr. kamp. Det vil uden tvivl glæde Søndergård at høre.

Børge Møller er blevet gift og har haft en fin sæson for sin klub AFF, fortæller Poul Rasmussen, der arbejder på et stort gartneri i Brønderslev. Han spiller fodbold, håndbold, tennis og bordtennis, og da man er begyndt at dyrke atletik i klubben, har han haft lejlighed til at virke som instruktør. Kaj Hansen er holdt op med at være aktiv og arbejder nu mest som dommer ved atletikstævner som medlem af Sparta. Han er ansat i forsikringsselskabet »Baltica« og er iøvrigt lige blevet forlovet med en pige fra Vejle — det må snart tynde ud i pigerne i Vejle.

Arne Hansen har stadig ikke haft mod til at gifte sig, selv om han har været forlovet i nogle år. Han er kommis i en købmandsforretning i Vester Saaby. Sidste vinter ledede han et hold karle, og i sommer har han haft et hold i idræt til idrætsmærket i hjembyen, Lejre. Kurt Sørensen har overstået so'da-tertjenesten og er kommet til Fredericia igen. Kosmopoliten Thormod er nu landet på Elbæk Lærerskole ved Søvind, hvor han skal være de første par år. Han har ledet et hold i Tvingstrup og har lige haft en opvisning. Efter hans flakken til Svejts, Sverige og Finland, har han været i Sydslesvig på turne som håndboldinstruktør, og i juni var han i München som repræsentant for de danske ungdomsforeninger til en international konference. Anders Westergård skriver, at han arbejder på en maskinfabrik i Ulstrup ved Bjerringbro. Han har været forlovet i to år og bor hos sine svigerforældre. Han er som sædvanlig godt tilfreds med tilværelsen. I sin fritid arbejder han med håndbold, mest som dommer, fodbold og muligvis med gymnastik til vinter.

Bøgild hører også til de trofaste mennesker, som vi hører fra hvert år, og som forøvrigt altid er med til elevmøderne. Hele sommeren har han været travlt optaget med håndbold, gymnastik og idræt, og til vinter skal han lede 3 gymnastikhold.

Dencker er nu endelig blevet færdig med skolen og udnævnt til premierløjtnant. Endnu er han i København, men regner med at blive forflyttet til foråret. Han fik en fin eksamen, men sled også hårdt i det, og i det sidste års tid har han ikke haft megen tid til at dyrke idræt.

Lyhne har i sommer taget eksamen som sløjdlærer og skal i vinter blive hos Hagelsø. Selv blev jeg i maj indkaldt som soldat i Sønderborg, men efter 4 måneders forløb forflyttet til hærens pressetjeneste i København, og Gokke, som jeg blev gift med i april, tog med herover. Til foråret bliver jeg hjemsendt, og så går turen til Sønderborg, hvor jeg har fået plads. Gokke var forresten elev på skolen i sommer, mens jeg knoklede i det.

Vi siger tak for de breve og hilsener, vi har fået, og håber, at en del af os ses til sommer. Vi ønsker jer god arbejdslyst, en glædelig jul og et godt nytår.

Lyhne — Ole.

Kære 45-Pi'er!

Vi har igen i Aar forsøgt at komme i Forbindelse med jer allesammen, saa der kunde blive lidt Nyt til Aarsskriftet, men desværre er Aase den eneste, der har ladet høre fra sig. Lidt ved vi dog takket være Vandrebogen.

Først vil vi ønske Aase hjertelig Tillykke med hendes lille Datter, der er det dejligste paa denne Jord. Aase og hendes Mand leder Gymnastikken i Hjallese, og naar hun tillige har sit Hjem at passe, er der nok at tage fat paa. Else befinder sig i København og er gaaet fra Huset til Kontoret, hvad hun synes godt om. Tove er ogsaa i København og er i Huset hos en vældig flink Familie. Sigrid er paa Slottet i Veksø, hvor hun nærmest skal sørge for, at Patienterne har noget at bestille. Hun har da ogsaa haft Tid til at forlove sig. Anne Marie er stadig paa Postkontoret i Helsingør. Sonja er lige rejst til England i Huset hos en Ingeniørfamilie. Gerda gaar hjemme og har det godt. Herdis—Ninna passer deres Mand og Hjem. Erna har i Sommer været paa Ollerup. Anna har vi heller intet hørt fra, men vi tror, hun stadig er hjemme og syr. Kristine er saa vidt vi ved i Sverrig. Lonny har vist nok at gøre med at passe Mand, Hjem og Forretning. Søster er lige kommet hjem fra England og kommer antagelig snart til København, hvor hun vil forsøge at faa et Job. Harriet gaar paa Teilmanns Kursus for Massage- og Sygegymnastik, og jeg gaar stadig paa Poul Petersens Institut. Samtidig underviser jeg i Gymnastik og Dans om Aftenen.

Glædelig Jul og godt Nytaar.

Harriet og Oda.

Kære venner fra 45—46.

Hvor tiden dog går. Inden vi får set os om, tæller vi med blandt skolens veteraner. Godt og vel tre år er der nu gået, siden vi som en stor flok hinanden ubekendte og ganske fremmede mødtes på Den jyske Idrætsskole for at tilbringe en vinter sammen. Det blev fem vidunderlige måneder, som vi altid vil min-

des og tænke tilbage på med glæde. Vi var, tør jeg roligt vove at påstå, et godt hold, med et knagende godt kammeratskab, der var dejligt fri for kliker og lignende, og hvori alle var med, og ingen følte sig sat udenfor.

Men det er jo desværre nu engang således, at som årene går, får man lidt efter lidt alle disse prægtige kammerater mere og mere på afstand. Man får så meget nyt at tænke på, og kun med ganske enkelte holder man forbindelsen vedlige. Sådan er det sikkert gået jer alle, og desværre også mig.

Når jeg derfor i dag skal berette om jeres meriter i det forløbne år, kan det kun blive en meget ufuldstændig beretning, da jeg mangler oplysninger om størsteparten af jer. Det var jo egentlig meningen, at jeg skulle kunne hente disse oplysninger i vandrebogen. Men ak nej, vandrebogen må desværre siges at være blevet en komplet fiasko. Kun een eneste gang har jeg set den, og det var en måned efter, at vi havde forladt skolen. Hvor den er i øjeblikket, aner jeg ikke.

Og her er så det lidet, jeg kan fortælle:

Vase opholder sig stadigvæk i Ålborg. Han har fået en ny stilling med meget overarbejde og går endvidere på kursus. Alligevel får han dog tid til idrætten, idet han har tre gymnastikhold. I sit brev fortæller han endvidere, at Moes er i Ålborg og Kronborg Kjær på Langeland, men giver ellers ikke nærmere oplysninger om, hvad de foretager sig disse steder. Pimpernel har været på et par småbesøg her i København, ved hvilke lejligheder jeg var sammen med ham. Sidste gang var i slutningen af september, og han fortalte da, at han opholdt sig i Audebolejren ved Holbæk for at blive uddannet som leder ved en af statens ungdomslejre for arbejdsledige.

Så er der den vidtberejste Niels Peder, som åbenbart nu har fået sin udlængsel styret, idet han i midten af december er vendt hjem fra sit schweizerophold og igen har slået sig ned i Sdr. Nærá, hvor han nu tituleres som snedkermester, da han er gået i kompagni med sin far.

Fra Norge er der intet nyt. Birger har jeg hverken hørt fra eller om. I Oslo har Øjvind og Torgeir fortsat masser af instruktionsarbejde i såvel håndbold som atletik.

I Budapest går det fint for Jozsef, i alle tilfælde hvad studierne angår. Han har nu så godt som indhentet, hvad han satte til under krigen, og om to år skulle han, om alt går vel, være ingeniør. Han savner Danmark og vennerne her og har vist nok på en måde fortrudt, at han vendte hjem bag jerntæppet.

Jossi er stadig gartner i Lyngby og bliver mere og mere glad for dette håndværk. Han har opgivet cyklesporten, og som grund angiver han, at hans ben ikke kan tåle det. Årsagen er

dog nu nok snarere den, at han har fået et godt øje til en aldeles henrivende lille pige og derfor ikke mere kan afse den fornødne tid til træningen. For nylig var han og Adler hjemme hos mig på besøg, og Adler holdt en dundertale for Jossi, hvori han gentagne gange foreholdt Jossi den store synd og helligbrøde, han begik mod sig selv og sit legeme ved således helt at svigte idrætten. Jeg tror, det hjalp. Adler er jo instruktør for en tre-fire af de største københavnske atletikklubber, og han har ovenud succes. Idrætsfolkene er vældig begejstret for ham, og ikke uden grund. Flere af vore bedste elite-idrætsmænd kan takke Adler for deres store fremgang i den forløbne sæson.

Willy Wilstrup er stadigvæk den travle fotograf, der slet ikke mere kan afse tid til konkurrenceidræt. Han har i vinter helt overtaget ledelsen af gymnastikken i Søborg, og han klarer den prima.

Uhre har tilbragt hele sommeren i Holland. Han er nu indkaldt ved livgarden og ligger i Sandholmløjren, hvor også Arne Grøn er rekrut.

Endelig er der så til slut mig selv. Jeg dyrker med iver atletikken, og det er ikke få glæder og gode minder, den giver mig. Jeg har således i sommerens løb været på herlige idrætsrejser i Sverige, Holland og Belgien. Jeg har opnået resultater, som jeg selv er glad og tilfreds med, men håber dog naturligvis, at det vil lykkes mig at forbedre dem yderligere i de kommende sæsoner.

Og skal vi så ikke være enige om, at til næste elevmøde skal 45—46 vinterholdets mødeprocent være 100. Sidste sommer var der alt for mange, der svigtede.

Og hermed sender jeg de bedste hilsener og ønsker til jer alle om en glædelig jul og et godt nytår.

Jeres

Heine Halberg.

Kære 46-Piger.

Ja, i Aar har Ingse overladt mig at skrabe Nyheder sammen. Og jeg kan godt forstaa det, for det er nu lidt af en Skuffelse at skrive rundt til jer og kun høre fra 15—16 Stykker.

»Nyt fra gamle Elever« er ellers noget af det, jeg selv først læser her i Elevskriftet, og jeg tror, det interesserer os alle at høre, hvordan det gaar hvem. Maaske gaar I alle ud fra, at blot der staar noget om »de andre«, er det nok. Men — altsaa — Piger, til næste Aar svarer vi alle.

Her er saa det »lidt«, jeg har hørt rundt omkring fra:

Af Skovnymferne er Ellen Horsens gift, bor i Odense og har en lille Datter, Tove; saa hun er fuldt optaget uden Gymnastik-

ken. Ellen Nielsen er ogsaa gift. Inga er Sekretær paa en Kiks-fabrik, dyrker Medau (hvad hun iøvrigt bad mig ikke fortælle Koføed). Gerda er hjemme, skal lede Børne-, Pige- og Damehold til Vinter, gik saadan op i Haandbold i Sommer, at hun overanstrengte sit Knæ, maa ikke spille mere for sin Læge. Maren er hjemme, ringforlovet. Og mens vi er paa den Kant — Hilda, hverken forlovet eller gift, har Plads i Tirstrup Brugsforening, savner Haandbolden om Vinteren. Maja Møller er jo ringforlovet.

De muntre Fynboer, Inge og Ellen, er henholdsvis i Svendborg og Sønderborg. Ellen syer, har dyrket fri Idræt og faaet Idrætsmærket, gaar til Gymnastik og Haandbold baade Sommer og Vinter, saa det er sikkert en rigtig Idrætsby, hun er kommet til.

Grethe Ras har været paa Try Højskole, ledet Gymnastikken der, desuden været paa Odense Fagskole, skal hjem nu og giftes, leder Gymnastikken for unge Piger, saa hun har nok at tænke paa. Ingrid befinder sig saa godt i Norge, at hun antagelig bliver der et Aars Tid endnu. Edith B. har været i Finland og Sverige, er i Køge nu, dyrker Gymnastik i hele to Foreninger. Karen J. har Plads i Huset i St. Hedinge, har taget Idrætsmærket i Sommer. Det er hendes store, lønlige Haab at komme med til Ling-iaden i Sommer.

Anna Laasby hedder nu Fru Gøttler. Ellen C. er havnet paa »Blokshjerget« (Klampenborg), har været paa Sommerferie i Sverige, ledede Gymnastikken sidste Vinter hjemme.

Fru Esther Hansen, f. Poulsen, har nok at gøre med Hus og Mand, saa hun har lagt Gymnastikken paa Hylden.

Gudrun »trives saa bra hinsidan«, at hun ikke tænker paa at vende Næsen hjem foreløbig. Ellen Poulsen har ledet 3 Hold i Sommer, det gik fint. Lizzi var jo, efter hendes eget Udsagn, for uigenkaldelig sidste Gang Elev paa »den jyske« igen i Sommer. Helboe var ogsaa Elev der sidste Sommer. Ingse ledede Haandbolden hjemme i Sommer, har ogsaa dømt et Par Kampe i Turneringen, desuden dyrket Gymnastik, men desværre maattet sige nej til flere Tilbud om at lede, da hun ikke har Tid. Hjælper sin Mor om Formiddagen og er paa Kontor i Kolding om Eftermiddagen. Hverken forlovet, gift eller paa anden Maade straffet (kan man nu forstaa det).

Jeg selv har været hjemme 1 Aar, ledet Smaapiger til Gymnastik og Folkedans. Selv dyrket Gymnastik, Haandbold, lidt Idræt samt Folkedans. Har nu Plads paa større Gaard (Roskildeegnen) som Husjomfru, gaar til Gymnastik, Studiekreds, skal spille Badminton og forhaabentlig dyrke Skisport, da her er et pragtfuldt Skiterrain.

Det var det. Og saa er her naturligvis en Masse Hilsener fra alle til alle — kærlige og venlige — dem maa I selv fordele.

Glædelig Jul og et godt Nytaar med Ønsket om flere Oplysninger til næste Aar.

Kirsten L.

Kære kammerater fra 46—47.

I år er det meget vanskeligt for os at skrive om jeres virke, da vi begge to er inde som soldater, så I må nøjes med lidt denne gang.

Vi begynder med Poul Hahn, som arbejder meget med de unge i Bindslev og bl. a. har ledet håndbold. Jens Lyn ligger inde som gardist, men har alligevel gjort noget ved idrætten, han er medlem af K. I. F. og har opnået mange pæne resultater. Karl Karstensen, vor eneste sydslesvigske elev, laver et stort stykke arbejde syd for grænsen, men desværre kniber det med at skaffe de nødvendige lokaler, men Karl er en af den slags, som ikke ser så sort på det. Willy Kjær har været inde som soldat og har ligget ved brigaden i Tyskland. David Slot er instruktør i Fåborg idrætsforening; han går for tiden på Skårup Seminarium, og som bibeskæftigelse tegner han forsikringer. Vagn Nielsen har i sommer haft plads her på vejleegnen, men har ikke haft tid til at lave noget ved idrætten. Thorvald Oehlschlæger er stadig aktiv i forretningslivet, men tænker på at vende frygtelig tilbage på ski? Anders Østergaard har også været inde som soldat, men går med planer om at tage en tur til Amerika. Harald Simonsen »Skipper« har arbejdet i Norge og har ledet gymnastik og håndbold deroppe. Harry Mortensen har flyttet sine feltpæle fra Bredballe og er nu hjemme på Drejø. Jørgen Nielsen »Tebbestrup« er i fuldt sving hjemme på sin faders gård. Såvidt vides er Thomas rejst fra kone og barn i kongens klæder. Thyge er gardist og ikke husar, synd for ham, for han havde jo store evner i den retning. Jeg selv er ved tysklandsbrigaden, det er ikke videre spændende, dog har jeg været på en lille tur langs Rhinen til Köln, det var en herlig oplevelse.

Vi må altså love bod og bedring til næste år, og med jeres bistand skal vi nok blive værdig repræsenteret blandt de øvrige hilsener.

Glædelig jul og godt nytår ønsker vi jer alle.

Thyge. Poul Thue.

Til sommerpigerne fra 1947.

Kære allesammen, med glæde sender jeg jer her den lille smule viden, jeg har om vort hold; jeg sender den med de hjerteligste hilsener til jer alle og med ønsket om, at alle de gode

minder, vi har fra den dejlige skole og den smukke egn, må leve iblandt os og ind imellem give os lyst og mod til hverdagen, når den bliver mindre spændende.

Inger Skriver fortsætter sin sygeplejegering på rigshospitalet, hvad hun er glad for. Lisbeth har taget plads i Kolding for at være hos Hans Jørgen, i sommer har hun ledet håndbold og trænet piger til idrætsmærket. Dagny er kommet hjem fra Norge og har siden sin hjemkomst været ivrig og dygtig delingsfører både i håndbold og gymnastik bl. a. med Stinne som elev, den sidstnævnte er enepige på en gård på 90 tdr., hun slider i det. Lizzi er sekretær hos Niels Bukh, hvor Grete jo er bleven lærerinde for at få en stilling for hele året. Ane Marie har et hold gymnaster. Karna har jo været i Vendsyssel og haft en masse ud af sin gymnastik, holdene er blomstret under hende, nu er hun hjemme igen og skal lære at sy, men sin ledervirk-somhed svigter hun ikke. Ditte er lykkelig som mor. Laura har selv været aktiv gymnast, men også undervist skolebørnene hjemme til idrætsmærket, i vinter skal hun have en plads. Ingeborg har »en knippelgod plads« på Fyn, men har måttet svigte sporten på grund af et meget dårligt knæ. Fie er på seminariet i Haderslev — til lykke — du kan sagtens.

Hermed er min viden, som jeg har fra vandrebogen, udtømt. Desværre er nyhederne fra Gerda, Nete, Petra og Magda noget gamle, så de er kendt af jer alle. Anna og Edith slår vist stadig deres folder ved Annas hjem i Alken, hvor Anna har god brug for alle sine evner. Fra Norge hører vi gennem Inger.

De bedste hilsner og alle gode ønsker for jul og nytår til hver især.

Edith. Lykke.

Kjære Danske venninner og venner!
 en liten hilsen fra Norge jeg sender
 fra oss syv, som hadde en lærerik sommer,
 minnet om dengang, det stadig kommer,
 da vi trallet og sang og mosjonerte som få,
 gid vi var akkurat oppi det nå.
 Det er om oss ikke stort å fortelle
 omtrent det samme som sist å meddele.
 Aase og Elisabeth, for tiden de fryktelig strir,
 til jul de ferdige lærerinner blir.
 På Statens gymnastikskole halvannet år
 de har gått og eksamen nå får.
 Synnøve og Reidun, på kontor de er,
 blir det tid gymnastiserer de armer og tær.
 Inga, er husmor og steller for mannen så godt,
 hun instruerer i håndball, hvor resultatet blir mer enn flott.

Men selv kan hun ikke spelle som før,
 da et kne det ikke er, som det bør.
 Torill, hun er på tannlægekantor og liker seg godt,
 en ny og trivlig post har hun fått.
 Hun og jeg er medlem av samme »Mode«-forening,
 hvor juniorgruppen vi holder i stadig trening.
 I sommer vi hadde en idrettstur så ideell
 til Danmark og Sverige med mye hell.
 Selv er jeg vekselvis husmor, på kontor og piano spiller
 og instruerer unger, som hopper og triller.
 Så håper jeg denne hilsen til alle kjente når,
 og ønsker dere en god jul og et godt nytt år!

Inger.

Kære venner fra vinteren 1947—48.

Lad os prøve nu godt et år efter, at vi samledes på Den jyske Idrætsskole for første gang, at tænke på den dag, som for os, sammen med den øvrige tid vi var der, vil stå som en dag og en tid, der aldrig må glemmes.

Jessen, vor sydslesvigske repræsentant, har ledet håndbold og idræt i ungdomsforeningen og for skoledrenge, det sidste var det fineste. Holdet var det bedste i landamterne i sydslesvigturneringen, har vundet over Tønder amt og Sønderjylland og fik her lov at komme med til Vingstedstævnet i august, men blev slået. Foruden at være næstformand i ungdomsforeningen i Læk er han valgt til formand for Sydtønder amts hovedkreds og skal i vinter lede gymnastik og badminton.

Peter Jacobsen har nu begyndt at lede gymnastik, det går fint, men Søndergaard er der jo heller ikke til at give kritik.

Niels Peder Madsen har ledet 2 hold piger til håndbold og leder nu gymnastik med et drengehold. Niels Peder har lige overtaget sin fars ejendom på 16 ha.

Tage Christensen er gartner på St. Restrup husmandsskole, skal i vinter lede ikke mindre end 5 hold til gymnastik, nemlig 2 karlehold, 1 pigehold og 2 drengehold.

Jørgen Hedegaard og Niels Petersen ligger ved brigaden i Tyskland. Niels har været i Esbjerg i sommer, spillede nogle kampe for Esbjerg håndboldklub, dyrkede lidt atletik og stod i mål for militærets håndboldhold; spiller i vinter bordtennis og badminton og skal lede håndbold i en dejlig stor hal i Wilhelmshafen.

Mads Andersen har i sommer ledet idrætsmærkearbejdet i Lyhne, havde forholdsvis god tilslutning og skal i vinter lede gymnastik i Hanning.

Knud Nørgaard har ledet håndbold for damer og herrer i

Serritslev, har selv spillet i Brønderslev og går nu til gymnastik der.

Carl Christian Jørgensen har haft en god sommer i Odder, han har ledet træningen der og har selv deltaget i enkelte stævner samt dømt et par håndboldkampe. Rejste ind som soldat den 11. november

Elmer Andersen har forsøgt at lære kunsten at spille håndbold fra sig, hans hold blev nr. 3 i lokalturneringen. Han leder også gymnastik.

Thorskov har ledet håndbold og træning til idrætsmærket. I vinter leder han gymnastik i Gislev på Fyn og har Jens Peter Kamp under sin kommando.

Skipper har ikke ledet andre end sig selv i sommer. Skal i vinter lede gymnastik i Østofte. Damkjær er soldat i brigaden, befinder sig dårligt i trøjen, længes efter at komme hjem og tage fat med ungdomsarbejde. Arne P. er soldat på Bornholm. Thybo er instruktør på Amager. Redaktør Styrk har ledet håndbold, hans herrehold blev nr. 2 i Sønderjylland, skal lede gymnastik i vinter. Thorskov har besøgt ham med sine fire hold. God ide!

Henry Jørgensen har opereret i Stokkemark i sommer, har ledet gymnastik og idræt, været dommer til ca. 100 idrætsmærker og er nu gymnastiklærer på Lollands højskole og studerer til højskolelærer.

Jeg selv har ledet ungdomsafdelingen i Vejle idrætsforening, har været i Norge sammen med Knud Thomassen og et hold unge mennesker, en fin fin tur. Leder nu gymnastik med drenge og indendørs atletik for damer og går selv til håndbold og gymnastik.

Fælles for alle er, at ingen er forlovet eller gift, samt at alle sender hilsen til skolen og gamle kammerater.

Skal vi så til slut være enige om, at vi alle møder op til elevmødet i 1949, det må nok kunne arrangeres sådan.

Hilsen

Henry Jørgensen. Knud Hansen.

I all hast sender jeg dere en liten rapport fra de storkjeftede norske gutter. Vi har det bra — ikke en eneste dag uten katastrofer — ja det er som på skolen. La mig ta Leif først — det har jo nettop vært høst, og hvorfor da ikke gå direkte til Winter? Jo han er i kongens klær — idrettsofficer. Han driver rundt om i hele landet, ja han fortalte mig at han hadde vært i Bergen og, så det ut som den gutten får utenlandsreise hvert år.

Hans Nordberg er skolelærer som før, i Trøndelag.

Men han Alf Solnes han har fått stilling ved — politiet i Trondheim.

Willy Bech er også idrettsofficer i Marinen — han er i Tromsø langt oppe i Nord-Norge.

Sverre Øverby er som sunket i jorda, og han dukker vel ikke fram før i 1952 i Helsinki.

Joseffen svarer for sig og Kjell. Kjell er der ikke videre om. Joseffen er kontor-rotte, og det liker han ikke. — Kan nogen skaffe Josef jobb som idrettsinstruktør — hundetemmer — e. l. så skriv til ham snarest. For 96. gang vil Josef forlove sig, men med hvem. Men når vi nu er inne på gjenter, så vil jeg ta mig i samme slengen. Nesten forlovet hen, og med en lærerinne fra Oslo. Henne fant jeg på min lange tur på 7 måneder oppe i Nord-Norge som instruktør for Fri-idrettsforbundet. Herlige, spennende og uforglemmige måneder. Jeg har sendt dere danske kamerater mangen tanke da jeg har beskuet vor storslagne Nord-Norske natur. Midnatssol — speilblank sjø, pene skogåser, men også et oprørt hav, med en skummende hvit sjærgård og glatte stupbratte fjell. — Det er Nord-Norge — Spenningsens land.

En jul i julebudskabets tegn — og i fredens tegn. En vel-signet julehøytid ønsker vi dere. En jul som vil bringe fred og lykke inn i alle hjem ikke bare i Danmark og Norge, men i verden forøvrig.

Gunnar Mathiasen.

Kære sommerpiger 1948!

Omtrent 4 måneder er gået, siden vi forlod skolen. Den første måned, tror jeg, kneb det for os alle. Det var vanskelig at få tiden til at gå og at indordne sig under de daglige hjemlige forhold. Men nu er vi alle i fuldt sving, og jeg vil fortælle lidt om, hvad «mine sommerpiger» bestiller.

Jeg begynder med lille sorte, evig energiske Anne Marie. Idrætten er for hendes vedkommende ikke lagt på hylden, idet Anne Marie og lille fru Gudrun Jensen, når tid er, tager ind på stadion og trener med voldsom energi. Gudrun er inde på jernkontoret på Nørrevold og har travlt både der og i sit lille hjem. Ruth Jensen leder hele 5 hold — 2 voksne og 3 børn i Grædsted. Ruth skriver, at hun var lidt nervøs i begyndelsen, men i dag glæder hun sig til hver gang, hun skal lede. — Lizzie er min-sandten blevet Niels Bukhs sekretær. En ting skrev hun i sit brev, og som jeg tror, er sandhed. Ollerup vil trods sine store og elegante forhold aldrig være i stand til at slå den jyske ud. Hyggen og den særprægede jyske idrætsskole-ånd mangler. — Drillesyg, som Petter er, skrev hun noget af sit brev på jysk. Petter har det forøvrigt godt nu, har gennemgået en hjerteoperation og bliver nok helt rask. Lizzie, Petter og Ester har været på en strålende cykletur sammen — og helt stille tror jeg ikke,

den er gået for sig. Jenny Lausten er kommet til Sjælland. Jenny går til gymnastik, da hun hellere selv vil deltage end lede. Jeg fik et dejligt langt brev fra Ester. Hun har været hjemme lige til 1. november for at hjælpe sin mor, der har været syg. Nu har hun fået plads i Kolding hos en grosserer. Ester giver i sit brev en beskrivelse af cykleturen med Lizzie og Petter. Blot et lille referat af denne ville tage alt for megen plads. Men snak selv med dem til elevmødet, så skal I høre. — Jenny Marie har fået en god plads hos en stålgrosserer i Skjern med god løn og megen frihed. Men det, Jenny er gladest for, er, at hun selv leder gymnastik og endda er med til at forberede et stort landsstævne, der skal afholdes i Skjern engang i det nye år. — Agnes har ansættelse på telefoncentralen i Højby. Hun går til gymnastik 4 gange i ugen og leder selv et ungpigehold og et karlehold i Allerup. Desuden går Agnes til folkedans i Odense, spiller badminton i Højby og dyrker fri idræt i Ringe. Også en hilsen fra Annelise. Gudrun har først ledet håndbold, og nu fra november til januar skal hun lede gymnastik derhjemme. Senere rejser hun til Køge og håber så på at få lejlighed til at lede gymnastik der. Til slut er der Ragnhild Slots, der sender en hilsen fra Østra sjukhuset i Malmø. Det er en lidt mat og trist hilsen. Jeg tror, R. længes efter Vejle. Men i alle tilfælde har R. været på en fin cykletur med sin søster gennem Sverige og Norge. Jeg selv er stadig lige lykkelig og glad for min dans. Jeg har lige været til eksamen — det er gået fint, men den afsluttende del får jeg først i maj. Ellers har jeg været omtrent 14 dage på Færøerne. En dejlig oplevelse. — Skal vi være enige om at møde så fuldtallige som muligt til elevmødet i sommer.

Hilsener og ønsker om en god jul og et godt nytår.

Kirsten.

Kjære danske venner!

Når jeg nå skal skrive noen linjer til dere en tåket, regntung novemberkveld, må jeg uvilkårlig tenke på to bestemte linjer i en dansk sang: »Byger, som går og kommer, det er den danske sommer«. Jeg kan ikke glemme den mosjonstimen med fru Dudde Bidstrup i regnværet, alle de merkelige påkledninger, særlig jeg vakte oppsikt i min gamle ærverdige, men meget medtatte grønne treningsdrakt, og rød badehette på hodet. Og, »Voila«, da vi »disket kastos« i øsende regnvær, så diskosen ble sleip og ekkel og tok en helt motsatt kasteretning.

Men vi hadde da tider med det herligste sommervær også, og når jeg minnes stadion og badstuen i strålende sol, og de deilige milde aftener ved skibakken i bøgeskoven, må mitt hjerte i sin lengsel gi uttrykk i poetisk stil:

Aftenen er stille,
 timerne trille
 lydløse ned i det evige veld,
 kun mine tanker
 vandrende vanker —
 om jeg var tilbake på skolen i kveld!

Før jeg helt drømmer meg bort i gamle fellesminner, får jeg skynde meg å fortelle dere hva vi tre nordkvinner fordriver tiden med. Lina har mye å gjøre og leder flere hold til gymnastik og idrett. Klara var ikke helt i form for øyeblikket. Sne og kulde hadde gitt henne en kraftig forkjølelse, og likningsvesenet hadde gitt henne en kraftig skatt. Hun driver og underviser små barn, og skal, etter eget sigende, gjøre dem til gode sammfunnsborgere, tiden vil jo vise det! Nærmere jul håpet hun på å kunne reise til et universitet i England og studere videre. Gymnastikken driver hun mest til husbruk, den slipper ikke helt taket i henne.

Jeg for min del har slått inn på gamle veier igjen. Første november begynte jeg på Moss hotell som kjøkkenelev. Jeg mangler et års praksis for å komme inn på hotellfagskolen. Dessuten lærer jeg å stenograferer. Det jeg gleder meg mest til er å få gå på ski igjen, straks sneen kommer, blåser jeg i allt og drar til skogs. Dere behøver ikke engste dere for, at vi skal glemme idretten. Skolens merke bærer vi på oss hver dag, og den brennende flamme minner oss om, at vi skal arbeide for idretten.

Vi nordmenn er skjønt enige om, at det var herlig å være norsk i Danmark. Det var det samme, hvor vi kom i det yndige land, på skolen eller i private hjem, vi ble alltid mottatt med åpne armer. Vi vil gjerne ennå engang få takke dere og deres landsmenn for all hygge, vennlighet og gjestfrihet i den deilige sommer som var. Vårt høyeste ønske er, at vi må få komme til elevmøtet på skolen til neste sommer og der treffe dere alle sammen og friske opp gamle minner og få nye impulser til idrettsarbeidet.

God jul og bedre nytt år!

Ellen Hoel.

Kære Sommerpi'er!

Jeg vil begynde min lille Hilsen til jer med at takke 48-Pigerne for den dejlige Sommer vi tilbragte sammen. Det er mærkeligt, men jo længere vi kommer fra den, desto tydeligere mindes man de mange gode Minder derfra, og den staar fuldt paa Højde med 45 og 46 Sommeren.

Mange af jer er vel nu i Gang med Gymnastikken rundt omkring i Landet og har forhaabentlig ogsaa god Tilslutning. Dem

jeg har hørt fra desangaaende, melder gode Resultater, og det er saa meget des mere rart, fordi der ellers mange Steder meldes om mindre Interesse for Gymnastikken, hvilket jeg hævder, er Lederens Skyld. Der skal først og fremmest Lyst til at lede Gymnastik, er Lysten der, skal man nok selv sørge for, at Evnerne udvikles.

Den røde Traad, der gaar gennem jeres Breve til mig, er vort Kursus, Sommeren 1949, og det er rart at høre, at der er Interesse for det, og jeg haaber ogsaa, at det kan gennemføres, men der er jo visse Betingelser. For det første skal Tilslutningen være paa mindst 25 Elever, hvilket I sikkert kan sige jer selv. Skolen er meget stærkt optaget af alle Slags Kursus, og skal vi gøre Fordring paa at faa den Uge før Elevmødet saa nogenlunde for os selv, maa vi ogsaa gøre noget til Gengæld, og det gør vi ved at slutte op om Kursuset i saa stort Tal, som det er muligt. Vi lover jer saa til Gengæld, at I skal faa 8 gode Dage med baade Arbejde og Morskab, Udflugter o. s. v. Ja, jeg for min Del maa vist hellere sætte et lille Spørgsmaalstegn ved min Deltagelse i samme Kursus. Per skulde jo gerne have en Lillesøster, og da Maj Maaned jo i Grunden er en passende Maaned for saadan en Størrelse at se Verdens Lys i, har vi bestemt, at det skal være saadan. Naa, da jeg nødig vil undvære det Kursus, kan det jo være, at jeg kan faa det ordnet, saa jeg ogsaa kan komme og lege ung Pige igen og lade Familie være Familie. Altsaa sørg for, at en Del af jeres Ferie ligger de 8 Dage før Elevmødet.

Jeg selv har i Vinter 5 Gymnastikhold med overvældende Tilslutning til samtlige Hold. De mindste af mine Gymnaster er 4—6 Aar, paa det Hold gaar Per, og han er meget ivrig, dog særlig naar han kommer hjem til sin Far, saa demonstrerer han rigtig alt, hvad der er sket.

Til Slut ønsker jeg jer alle en god Jul.

Hilsen fra *Koefod og Per.*

Kære gamle elever.

Vore bedste hilsener til jer alle med ønsket om en god jul og et godt nytår.

Familien *Rask Nielsen.*

De venligste hilsener og ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sender

Grete Laulund.

De bedste hilsener til venner og gamle elever med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes af familien på Ry højskole.

Karen Haugstrup.

Kære gamle elever! Glædelig jul og godt nytår.

Familien *Salomonsen.*

Jeg ønsker jer alle en rigtig velsignet jul og et godt nytår.

Ross Sørensen.

De bedste hilsener med ønsket om en glædelig jul og et godt nytår sendes gamle elever.

Elmo P.

De hjerteligste hilsener til jer alle. Glædelig jul og godt nytår.

Sven Lundgren.

Kære gamle sommerelever. Modtag herigennem vore bedste hilsener om en god jul og et velsignet nytår.

Katrine Rohd. Ellen Hess.

Glædelig jul og godt nytår ønskes jer alle.

Anna og Knud.

GENERALFORSAMLING DEN 26. JUNI 1948

I forbindelse med elevmødet afholdt elevforeningen sin årlige generalforsamling. Dagsorden ifølge lovene.

Formanden Thornød Petersen bød velkommen, og vi sang »Venner, hvor er vort land dog kønt«.

Til dirigent valgtes Tage Søgaard, hvorefter man gik over til første punkt på dagsordenen: formandens beretning.

Vi mindedes tre medlemmer, der er gået bort: Dansk Idræts Forbunds formand, oberst H. Sander, Hans Hjort, Vejle, og skolens elev fra vinteren 44—45, Aage Espersen.

Thormod Petersen anmodede alle elevforeningens medlemmer om at meddele adresseforandring af hensyn til udsendelse af årsskriftet.

I elevforeningens kasse er der nu 1300 kr., og bestyrelsen har vedtaget at uddele understøttelse til trængende elever.

Endvidere bragte formanden en tak til Danmarkssamfundet for den smukke fane, som er blevet skænket til elevforeningen. Takkede endvidere forstander Sv. Aage Thomsen og Knud Thomassen for deres store arbejde med årsskriftet og repræsentanterne for deres bidrag.

Derefter forelagde kassereren Knud Thomassen regnskabet, der ligesom formandens beretning godkendtes.

Til bestyrelsen valgtes i stedet for Marie Jensen og Aase Zacho, Ingrid Slots og Oda Larsen. Som repræsentant for vinteren 43—44 valgtes Holger Gøttler i stedet for Nis Stendevad. For sommeren 44 genvalgtes Ingrid Slots, for vinteren 44—45 Lyhne Hansen, for sommeren 45 Harriet Jensen og for vinteren 45—46 Vase Jensen. For sommeren 46 valgtes Kirsten Larsen i stedet for Vibi Petersen, for vinteren 46—47 genvalgtes Thyge Jul Nielsen, og for sommeren 47 genvalgtes Lykke Krarup og for de norske elever Inger Stangeby.

Som revisor genvalgtes Tage Søgaard og Rask Nielsen.

Under eventuelt havde flere ordet, bl. a. Knud Thomassen, der henstillede til eleverne at støtte repræsentanterne med alle de oplysninger, som de kunne fremskaffe, for at årsskriftet kunne blive så godt som muligt.

Med en fællessang sluttede mødet. *Thormod Petersen.*

NYE MEDLEMMER I ELEVFORENINGEN

V i n t e r e n 1 9 4 7 — 4 8 .

701. Elmar Andersen, Gl. Sole, Hedensted.
702. Hans L. Andersen, Glud pr. Horsens.
703. Mads Andersen, Hanning, Sædding.
704. Niels Buch, Skærup pr. Børkop.
705. Jens Bundgaard, St. Lyngby pr. Skævinge.
706. Tage Christensen, Bjørnskov Mark, Biersted.
707. Ansgar E. Damkjær, Bavnborg, Maltbæk pr. Brørup.

708. Karl Thorskov Hansen, Skovsgaard, Uggerløse, Sj.
 709. Knud Hansen, Nyboesgade 51, Vejle.
 710. Jørgen Hedegaard, Korslund pr. Mørke.
 711. Jens Holm, Præstegaarden, Bevtoft.
 712. Peter Jacobsen, Grinderslev pr. Jebjerg.
 713. Ernst Hellmuth Jessen, Kortegade 18, Læk, Sydslesvig.
 714. Carl Chr. Jørgensen, Brøndstræde 3, Haderslev.
 715. Henry Jørgensen, Toksværd Samlingshus pr. Holme Olstrup.
 716. Knud Jørgensen, Høvsgaard, Hyllinge.
 717. Jens Peter Kampp, Sandager pr. Fjellerup.
 718. Christian Lautrup, Mathiasgade 32, Viborg.
 719. Mads Madsen, Tobøl pr. Føvling.
 720. Niels Peter Madsen, Hestlund pr. Bording.
 721. Gunnar Mathiesen, Boks 450, Bergen, Norge.
 722. Willy Beck Nielsen, O. G. Uelandsgt. 37, Sandnes pr.
 Stavanger, Norge.
 723. Hans M. Nordberg, Mære St., N. Trøndelag, Norge.
 724. Kjell A. Næss, Værlegatan 40, Moss, Norge.
 725. Knud Nørgaard, Holte, Serridslev pr. Brønderslev.
 726. Tage Kjær Poulsen, Kjærsgaard, Fredericia.
 727. Alf Solnæs, Gudå pr. Trondheim, Norge.
 728. Jens Friis Styrk, Møllerup pr. Visby.
 729. Erik Thybo, Maglebylille pr. Kastrup.
 730. Josef Vallner, Skoggt. 7, Moss, Norge.
 731. Leif Winther, Astridsgt., Sarpsborg, Norge.
 732. Sverre Øverby, Jaren St., Hadeland, Norge.
 733. Arne Petersen, Sneslev, Sj.
 734. Niels Petersen, Stensballe pr. Horsens.

S o m m e r e n 1 9 4 8.

735. Annalise Stefan Andersen, Oksenbjerre Skole, Give.
 736. Emma Blichfeldt, Skød pr. Hinnerup.
 737. Anne R. Boes, Hem Skovgaard, Skanderborg.
 738. Anna Marie Goroszko, Blomstervænget 73, Lyngby.
 739. Emma Hansen, Isenvad pr. Ikast.
 740. Kirsten Vibeke Hansen, Ruds Vedby.
 741. Klara Haukeland, Søreidgrend, Bergen, Norge.
 742. Ellen Hoel, Chrystiesgade 3, Moss, Norge.
 743. Bertha Møller Jensen, Hesselballe Møllegaard pr. Hjortshøj.
 744. Gudrun Jensen, Langelinie 39, Vejle.
 745. Ruth Jensen, Udsholt pr. Græsted.
 746. Agnethe Korshøj, Kringelgaard, Vildbjerg.
 747. Jenny Lausten, Ballum, Tønder.
 748. Magda Munk, Gl. Hobrovej 2, Randers.
 749. Edit Nielsen, Endrup pr. Bramminge.

750. Esther Nielsen, Østervang, Guldager.
 751. Inga Nielsen, Højgade 2, Roslev.
 752. Jenny Marie Nielsen, Nylandsvej 10, Skjern.
 753. Amanda Nissen, Borggade 24, Flensborg, Sydslesvig.
 754. Seminarislærer Aage Lauridsen, Nørvang, Vejle.
 755. Elsamarie Odefey, Alte Kielerlandstr. 26, Rendsborg, Sydsl.
 756. Ulla Pahl, Raadhusgade 9 (24b), Glyksborg, Sydslesvig.
 757. Agnes Pedersen, Allcrup pr. Højby.
 758. Ella Pedersen, Villa »Kiis«, Husmandsvej, Odder.
 759. Else Knudsen Petersen, Bredsten.
 760. Petra Petersen, Rødenæs pr. Klausbøl, Kr. Sydtønder, Sydsl.
 761. Gudrun Rasmussen, Avernakø pr. Faaborg.
 762. Inger Rasmussen, Framlev pr. Harlev.
 763. Marianne Schmidt, Kiesperdiek Mohrkirch-Olsterholz,
 Sydslesvig.
 764. Ruth Simonsen, Skovsbo pr. Hjortshøj.
 765. Marianne Hein, Lindealle 5, Flensborg, Sydslesvig.
 766. Ragnhild Slots, Nexelø pr. Føllenslev.
 767. Lina Sundland, Espeland St., Bergen, Norge.
 768. Anna K. Sørensen, Langholt, Vendsyssel.
 769. Sigrid Valbjørn, Venge Skole pr. Skanderborg.
 770. Agnes Østergaard Olesen, Alrø pr. Horsens.

P a s s i v e M e d l e m m e r .

771. Viggo Ravn, Flensborggade 11a, Læk, Sydslesvig.
 772. Peter Cornelsen, St. Jyndeved.
 773. Gøsta Vædeled, Adelgade 62, Bogense.
 774. Sv. Aa. Buch, Adelgade 107, Bogense.
 775. Herman Jensen, Sdr. Jernløse Savværk pr. Regstrup.
 776. Henny Sørensen, Drosselvej 16, Haderslev.
 777. Lærer I. Kvist, Egaa pr. Hjortshøj.
 778. Fru Lærer Kvist, Egaa pr. Hjortshøj.
 779. Malermester Gunnar Pedersen, Vejen.
 780. Hans Pedersen, Mesinge, Fyn.
 781. Niels Anker Jørgensen, Englandsvej 45, Esbjerg.
 782. Lauge Laugesen, Møllegade, Give.
 783. Holger Hansen, Niels Juelsvej, Blok 1, Frederikshavn.
 784. Otto Christensen, Carl Blochsgade 21, Aarhus.
 785. Niels Trust, Østergade 26, Vraa.
 786. Gunnar Andreasen, Kongevej 38, Viby. J.
 787. Annalise Horsted, Hampen St.
 788. Ruth Nordbek Hansen, Randbøl St.

REGNSKAB

for

Den jyske Idrætsskoles Elevforening
1. juni 1947 til 31. maj 1948.

Indtægter:

Kassebeholdning den 1. juni 1947. Indest. i banken....	739,73
Girokonto	140,41
Solgt 1 årsskrift	3,00
Gave fra Dansk Håndbold Forbunds kursister	30,00
Gave fra Holger Gøttler vinteren 43—44	5,00
Kontingent for 1947 (596 medlemmer)	1788,00
Opkrævning af porto	368,80
Renter på bankkonto pr. 1. okt. 1947	5,98
Renter på bankkonto pr. 1. april 1948	3,21
Renter på girokonto	3,47
	Ialt kr. 3087,60

Udgifter:

Trykning af årsskrifter	1286,25
Forsendelse af årsskrifter	354,00
Frimærker 5/30 + 48/00	53,30
Opkrævning-kort	21,25
Fragt og telegrammer	12,90
Kranse	25,25
Kassebeholdning pr. 31. marts 1948:	
Vejle Byes og Amts Sparekasse	1252,82
Girokonto	81,83
	1334,65
	Ialt kr. 3087,60

Regnskabet revideret og fundet overensstemmende med kontotilgodehavender og bilag.

Vejle, den 23. juni 1948.

Tage Søgaard. Rask Nielsen.

ELEV MØDE

Elevmødet afholdes fra lørdag eftermiddag d. 25. juni til mandag morgen den 27. juni.

Husk at medbringe idrætstøj og rationeringsmærker. De, der vil overnatte, må medbringe det nødvendige sengetøj.

Indmeldelser til mødet må være os i hænde senest d. 20. juni.

Vi venter at se jer allesammen.

Svend Aage Thomsen.

INDHOLD

	Side
<i>E. Hagelsø: Fremad</i>	3
<i>Tante Thea: Saa vide i Verden</i>	7
<i>O. Chr. Thomsen: Stræk din fod</i>	12
<i>Viggo Søndergaard: Brev</i>	16
<i>Tage Søgård: Hvordan skal vi nu skrive?</i>	22
<i>Svend Aage Thomsen: Brev</i>	30
<i>Svend Aage Thomsen: Skolens kursusvirksomhed</i>	42
<i>Dødsfald</i>	49
<i>Fra udlandet</i>	51
<i>Nyt fra gamle elever</i>	63
<i>Generalforsamling den 26. juni 1948</i>	79
<i>Nye medlemmer i elevforeningen</i>	80
<i>Regnskab</i>	83
<i>Elevmøde</i>	83

KONRAD JØRGENSENS
BOKTRYKKERI
KOLDING